

Не така як треба, або Дощ в акваріумах площ

Неждана Неда

Джерело: Проєкт "[ДОЩ В АКВАРІУМАХ ПЛОЩ. П'ять п'єс для дітей та юнацтва.](#)"

Неда НЕЖДАНА

НЕ ТАКА ЯК ТРЕБА,
або ДОЩ В АКВАРІУМАХ
ПЛОЩ

*Драма для підлітків і не тільки
на дві дії*

ДІЙОВІ ОСОБИ:

РИТА, вона ж Марго, підліток близько 14-16 — дівчина-переселенка. ОКСАНА, її мама, трохи за 30 — переселенка.

ВІКТОР, її тато, який знайшовся в місті, теж трохи за 30, але на 1-2 роки старше.

КАРІНА — його коханка, близько 20.

АНТУАН — однокласник Рити, красунчик.

БОРИС — його друг, теж однокласник, не красунчик.

АРТУР — диск-жокей, він же Вчитель — трохи за 30.

ЛЕСЯ — типу крута подруга — однокласниця Рити.

ЛЮСЯ — подруга типу подруги — теж однокласниця.

СЕВЕРИН — однокласник Рити, мовчун і каратист.

ПОСТАТЬ У КАПТУРІ — може грати будь-хто з акторів, вільний у цей момент.

Пролог

Подвір'я, або вулиця. На сцені кілька підлітків. З одного боку пара Леся і Люся, про щось шепочуться, поглядаючи на хлопців, з іншого — Антуан і Борис, трохи на віддалі — Северин. На сцену виходить Рита — просто мішкуватو вдягнена, непоказна, самозаглиблена. Всі починають стежити за нею, але по-різному: подруги — з насмішкою, Северин затамував подих, але не показує інтерес, а Антуан, схоже, має ідею. На авансцені Борис і Антуан.

БОРИС. Глянь, солодка парочка Люся-Леся вже тут.

АНТУАН. Та ну, дістали вже^ хочеться свіжака... А ти цю прибаца— ну біженку не пробував?

БОРИС. А що там пробувать? Вона якась контужена. Неформат.

АНТУАН. Не скажи, а може в тихому болоті. щось водиться? А ти спробуй, чіпни. Хочу на реакж її глянути. Не дрейф.

БОРИС. Ну, дивись. Але з тебе, якщо що..

АНТУАН. За мною не заржавіє.

Той чіпляє, але Рита реагує миттєво — відбившись наплічником — з нього

вилітають речі.

БОРИС. Ти що, контужена на всю голову? Жартів не шариш?

РИТА. Контужених жартів — ні.

АНТУАН *(підходить, подає руку, інтимно)*. Мадам, поміч не треба?

РИТА. Обійдусь. І я не мадам.

АНТУАН. Та ну? Невже "мамзель"? Бути дівчинкою в наш час не комільфо, ти знаєш?

РИТА. А мені по цимбалах, що кому комільфо.

АНТУАН. Значить, ти дівчинка?

РИТА. Значить, твої питання не в тему.

БОРИС. Та що тут питать, і так усе ясно. Простіше треба бути — і люди потягнуться.

РИТА. Ще раз простягнеш руки — простягнеш ноги. Ясно?

Люся з Лесею підскакують до них, стріляють очима в Антуана.

ЛЕСЯ. Борька, відчепись! Що ти дістаєш?...

ЛЮСЯ. Тобі допомогти? Давай. Тепер усе брудне буде.

РИТА. Дякую, я сама.

Навколо скупчується народ, Северин теж підходить, мовчки допомагає. Серед речей Рити з'являється квітка, першою її помічає Леся, питає у Рити.

ЛЕСЯ. О, а що це в тебе гарненьке? Уау, орхідея?

РИТА. Це не моє .

ЛЮСЯ. Твоє, поглянь, тут твоє ім'я.

РИТА. Не може бути. А ну дай. *(Вихоплює коробку з квіткою.)*

ЛЕСЯ. О, а від кого це?

ЛЮСЯ. Як романтично. А підпис є? Ну покажи.

Рита дивиться навколо, на Антуана, той всміхається і відвертається. Борис чортихнувся.

РИТА. Дивно.

ЛЮСЯ. То що там написано, колись уже.

ЛЕСЯ. Ну, не хочеш, не кажи. І що тут такого? Квітка, як квітка.

РИТА. Це не просто квітка, це орхідея. А написано "Від доброго пірата Бенні". Хто це?

ЛЮСЯ. Я БНП.

РИТА. Не зрозуміла.

ЛЮСЯ. Без найменшого поняття.

ЛЕСЯ. І я не помітила, хто це був.

РИТА. Я теж. Може, він бачив? *(Показує в сторону Северина.)*

ЛЕСЯ. Северин? Та якщо він і бачив, то не скаже: він постійно мовчить.

РИТА. Чому?

ЛЮСЯ. Береже енергію, каратист, йому так сенсей сказав: мовчання береже енергію. *(перекривлює інтонацію, сміється, сміх перериває дзвоник)*. Ой, бігом. На

дверях завуч.

Рита розглядає квітку, затискає в руках, кидає погляд в Антуана і ховає в наплічник.

ДІЯ ПЕРША

СЦЕНА 1

Звичайна квартира, майже безлика, як готельний номер — із тих, які наймають. Входить Оксана — вочевидь, дуже втомлена, кидає сумку і лягає на диван. Раптово лунає різкий дзвінок телефону, так що вона підскакує, шукає в сумці, дивиться, хто дзвонить — і телефон випадає з рук, продовжує дзвонити. Жінка набирається духу і відповідає, натискає на гучномовець. У час розмови може перевдягатися, розбирати сумку. Різкий жіночий голос.

ОКСАНА. Алло...

ГОЛОС. Привіт. Чого це ти так довго, Ксюха? Спиш чи що?

ОКСАНА. Ні, тут так рано не лягають. І не називай мене так, я Оксана.

ГОЛОС. Ну-ну, тоді слухай, Оксанка, що скажу. Бери ноги в руки і їдь сюди.

ОКСАНА. Я не поїду, ти що!

ГОЛОС. А що такого? Тут тепер спокійно, майже — ваші бомби сюди не долітають.

ОКСАНА. Наші — тільки у відповідь на ваші. І навіщо мені їхати?

ГОЛОС. Тобі треба заплатити за квартиру плюс нароста пеня. Інакше ти її втратиш.

ОКСАНА. Це моя приватна власність, спадок від мами.

ГОЛОС. От і цілуй. Все тече-мінється: вчора ваша, а завтра — наша. Народна.

ОКСАНА. Яка ще народна! Це бандитизм!

ГОЛОС. Тихо-тихо, чого кричиш? Кричи — не кричи, нічого не зміниш. Я тобі по ділу. Хочеш — плати, не хочеш — "бай-бай" хата.

ОКСАНА. Я не зможу приїхати.

ГОЛОС. Ну тоді хоч бабло якось передай, я заплачу за тебе, але за однієї умови.

ОКСАНА. Якої?

ГОЛОС. Син мій там поживе, постереже, бо невістку привів, а у нас і так "рукавичка".

ОКСАНА. Ясно, то щоб я платила, а тобі квартира на халяву?

ГОЛОС. Вважай, що сторожа наймаєш, бодігарда.

ОКСАНА. Я все зрозуміла, він там і так живе, не платить, а тут можуть ту халяву забрати?.

ГОЛОС. А якщо й так? Тобі ж краще, щоб добро твоє не пропало.

ОКСАНА. ОК, хай живе, але платить за квартиру. Я не можу, у дочки скоро день народження, я рік відкладала.

ГОЛОС. Ти не зрозуміла? Ти маєш заплатити, щоб ми тобі квартиру зберегли. Бо пропаде!

ОКСАНА. Я гроші поки не зможу дати. Розумієш, я так хотіла, щоб у доні було свято!

ГОЛОС. Ну, це твої проблеми, як знаєш, я попередила. А за бабки — то ми собі і

кращу знайдемо, пустих зараз — повно. А як не заплатиш — квартиру втратиш. Андестенд?

ОКСАНА. Це шантаж! Мародерство!

ГОЛОС. О! Хотіла зробити послугу — і така невдячність. Та може мені дешевше комусь натякнуть із наших у вас? Щоб боржок забрали. Скажу — і ноу проблемс. Подумай.

ОКСАНА. Ти що? Ти натякаєш.

ГОЛОС. Не натякаю, а прямим текстом кажу! Ясно? Все, збирай бабло. Аріведерчі, Ксюха.

ОКСАНА. Я не Ксюха!... *(Відключилася.)* Чорт!

Оксана дивиться на телефон, відкладає, схлипує від затамованих ридань, потім схоплюється, шукає конверт із відкладеними коштами — "зачатку", перераховує, знову плаче.

Чути звук ключа, що відмикає двері, вона швидко ховає гроші, витирає сльози, чепуриться. Входить Рита з наплічником і навушниками, рухається в ритмі музики.

РИТА. О, ти вже вдома? А що так рано?

ОКСАНА. Відпустили раніше. А ти що, не рада, що я вдома, чи що?

РИТА. Ти що, мам? Рада, звісно, може, ти ще приготувала щось смачне?

ОКСАНА. Ні, я тільки недавно зайшла.

РИТА *(придивляється)*. Мам, щось сталося?

ОКСАНА. Та нічого особливого...

РИТА. Я ж бачу. Щось на роботі? Звільнили?

ОКСАНА. Якби ж то.

РИТА. А що, знову діставали?

ОКСАНА. Та все, як завжди. Ти краще розкажи, як у тебе в школі справи?

РИТА. Та таке — все, як завжди. Нічого особливого.

ОКСАНА. А неособливого?... *(Рита ховає очі. Мама розблоковує телефон.)* Що, знову запис? Кажі вже, я ж усе одно дізнаюся.

РИТА. Ну, трошки. Але то нічого серйозного.

ОКСАНА. Покажи щоденник. *(Береться за її сумку.)* Невже викликають? Класна?

РИТА. Не тільки класна. *(Намагається відволікти.)* Тільки не сприймай це всерйоз.

ОКСАНА. Господи, не лякай мене. *(Забирає рішуче сумку.)* Що ти вже наробила?

Вона відкриває щоденник і дивиться на червоний запис.

ОКСАНА. О ні! Знову до директора?! Рито, ти знаєш, чого мені коштувало влаштувати тебе в цю школу?! І знову! А я тобі сюрприз приготувала! А ти мені — цю свиню підсовуєш!

РИТА. Мам, почекай! Це був просто жарт! Вони просто не мають почуття гумору.

ОКСАНА. Так, по порядку! Що ти натворила?

РИТА. Я розбирала одну програмуліну і, ну, зламала трішки код у шкільному сайті.

ОКСАНА. О, Господи! І написала якусь байду, так?

РИТА. Ні, просто оголосила вихідний день. Траурний. По загиблих на війні.

ОКСАНА. Так вони кожен день гинуть! Ну, майже кожен.

РИТА. То можна хоч один день про це згадати і пом'янути?! А не вдавати, що цього нема!

ОКСАНА. Можна. Так, і вони через це мене викликають? Добре, я поговорю.

РИТА. Ну, не через сам напис, а через зламаний код. Що я типу хакер.

ОКСАНА. Ну, ти в мене звісно розумна дівчинка, але ж хакер — то вже кримінал.

РИТА. Та який хакер? Код був елементарний, мам! Це дуже слабкий захист, позавчорашній день! Я це показала. Я можу зробити кращий захист. Захист — це важливо зараз.

ОКСАНА. Так, захист — це важливо. Скажи, а навіщо тобі це треба — оте все з кодами?

РИТА. Хочу ввійти в глобальну систему сусідньої держави і пере— програмувати. На мир.

ОКСАНА. Ого! Та ну. А не по приколу? Чесно.

РИТА. Чесно. Зараз усе робиться там, у програмах. Така війна, у компах. І я хочу це вміти.

ОКСАНА. Глобально. І що, до директора точно треба йти?

РИТА. Та забий, мам. Напишеш записку, що підтримуєш ідею траурного дня. Підтримуєш?

ОКСАНА. Звісно. Ти ж знаєш, я завжди тебе підтримаю. Але більше так не роби. Їм тільки дай привід тебе витурить, розумієш? А в яку доведеться тоді йти — хтозна.

РИТА. Добре, не буду. А що ти казала про сюрприз?

ОКСАНА. О, так. Пам'ятаєш, ти казала, що хотіла б на день народження вечірку у якомусь вечірньому клубі з танцями? Є варіанти — тільки треба вибрати. Як тобі ідея?

РИТА. Чудова. Дякую, мам, але. Це було тоді, в тому житті. коли у мене були друзі. А тепер. мені нікого запрошувати.

ОКСАНА. Як це. нікого? А в школі? А на тренуванні?

РИТА. Всі мої друзі лишилися там, де нас немає і вже не буде. а тут. я для них. "контужена біженка". Знайомі то є, а друзів — нуль.

ОКСАНА. Тільки не кажи мені, що ти хочеш туди, назад.

РИТА. Ні-ні, мам, ти що? Не хочу, та це й неможливо. Те, що було, вже немає і не буде.

ОКСАНА. Скільки тобі років, сонце? Все життя попереду! Невже тобі ніхто не подобається?

РИТА. Взагалі-то подобається. один. Але я не певна, що це він.

ОКСАНА. Нічого не зрозуміла... Так подобається чи ні? І хто "він"?

РИТА. Я ще не зовсім знаю. Ось, дивися (*дістає орхідею, показує напис*).

ОКСАНА. А хто такий Бенні?

РИТА. Ото ж бо й воно, що не знаю. Може, це той, хто мені подобається — він там

був. А може ні. А раптом той, хто зовсім ні? От і як це взнати?

ОКСАНА. Може, просто почекати?

РИТА. А як і далі буде шифруватися?

ОКСАНА. Подумай, хто міг підкинути і спровокуй, спитай.

РИТА. Коли, на перерві, коли купа народу?

ОКСАНА. Ну, а у вас бувають якісь дискотеки, вечірки? Може, якось у танці.

РИТА. Чула, що така буде, але мене туди ніхто не запрошував.

ОКСАНА. Подумай, як зробити, щоб запросили. Подружись із дівчатами, може, через них.

РИТА. Мам, та майже всі дівчата в класі в нього закохані.

ОКСАНА. І ти туди ж. Рано тобі закохуватись. Он я вляпалась у твого таточка, і все.

РИТА. Ти знову починаєш? То краще, щоб мене не було, я в курсі.

ОКСАНА. Рито, перестань!

РИТА. О, у мене ідея — а може, запросимо на день народження. тата. То раніше ми жили в різних містах, а тепер же в одному, так? Я б хотіла з ним познайомитись.

ОКСАНА. Чого це ти раптом згадала?... Рито, ти найкраще, що в мене є, а він — найгірше.

РИТА. Я не раптом, я все життя хотіла його побачити. Познайом нас нарешті.

ОКСАНА. Ти що думаєш, як він усе життя не хотів тебе знати, а тут раптом прозріє?

РИТА. А раптом так? А ні, так хоч подивлюсь на нього.

ОКСАНА. Йому на тебе начхати.

РИТА. Чому, мам? Що я такого зробила?

ОКСАНА. Нічого. Ти — нічого не зробила.

РИТА. А ти? Чому ви посварилися? Ти ж нічого не розказуєш. Нічого!

ОКСАНА. Хочеш знати? Ми посварились через тебе. Просто він хотів тебе вбити, а я — ні.

РИТА. Отак просто... Ясно. А він колись мене бачив?

ОКСАНА. Ні. І не хотів. Думаєш, якби побачив, то щось би змінилось?

РИТА. Не знаю. Я все одно хочу його побачити, взнати хоча б. який він?

ОКСАНА. У тебе гордість взагалі є? Обходились без нього скільки років.

РИТА. Є. Але мене це мучить. Може, я побачу і заспокоюсь? Ти боїшся його бачить?

ОКСАНА. Та ні. Не боюсь. Мені це просто. неприємно.

РИТА. Запроси його, мам, будь ласка, для мене. Мах на мах. Я наберусь сміливості і запрошу того хлопця, а ти — його. Ти ж, мабуть, маєш його контакти. ОК?

ОКСАНА. Маю. Домовилися — я дам його телефон. Але дзвонити не буду. Хочеш — сама.

РИТА. Я дуже люблю тебе, ти найкрутіша мама.

ОКСАНА. І я тебе. Але потім не кажи, що я не попереджала.

Затемнення.

СЦЕНА 2

Подвір'я перед школою. Двоє дівчат Леся і Люся.

ЛЕСЯ. І як тобі ця картина маслом?

ЛЮСЯ. Ти про що?

ЛЕСЯ. Те, що влаштував Антуан із Бориком. І що це значить? Прикол чи ні?

ЛЮСЯ. От не знаю: 50 на 50.

ЛЕСЯ. А якщо так? Уявляєш? Після всього, що між нами, клеїти цю чумошну втікачку?

ЛЮСЯ. Та, може, ти дарма кипешуєш?

ЛЕСЯ. А якщо не дарма? Треба щось вигадати.

ЛЮСЯ. Я знаю, що треба — приколотися, щоб із неї ржали. Навіть якщо там щось є, він не ризикне, щоб і самому не втрапить у халепу.

ЛЕСЯ. Січеш. Як на мене, так вона наче з привітом, і шмотки у неї — відстій...

ЛЮСЯ. Треба якась ситуація, де ти на коні, а вона незграба. О! Знаю! Дискари! Яюсь я бачила, як вона рухається під музику — як бегемот на пенсії, а ти ж круто танцюєш.

ЛЕСЯ. Ну, 5 років класики і 2 — "модерн денс" — це тобі не гопца— дрица гоп ца-ца.

ЛЮСЯ. Скоро вечірка у клубі Аліса! Запросимо її, відірвемося по повній і прикольноємося. Антуан же там буде? От і побачить, "ху із ху"...

ЛЕСЯ. Так, ОК... А знаєш, що я ще згадала? Як вона реагує на звук вибухів — вона ж контужена, ну і шугається, як малолітка.

ЛЮСЯ. Стрьомно це трохи. А в тебе є чим вибухати?

ЛЕСЯ. Чого стрьомно? По інструкції, все буде ОК. У мене з нового року лишилися петарди. Тільки треба так підгадати, щоб і ця краля була, і Антуан це бачив. Поможеш?

ЛЮСЯ. Тільки не вибухати, я сама боюсь. А якщо там якісь сигнали подать — то ОК.

ЛЕСЯ. О, ще одна! І чого всі такі лякливі? Так що, робимо план А?

ЛЮСЯ. А як не вийде, то план Б — танці-шманці.

ЛЕСЯ. ОК.

Затемнення.

СЦЕНА 3

Подвір'я/вулиця біля школи. Люся і Леся організовують вибух, Рита чує і реагує відповідно — охоплює голову руками, присідає, кричить. Северин бачить ситуацію і Лесю, яка поспішає туди, підставляє ногу, вона перечіплюється і падає, одяг негарно задирається. Северин підскакує до Рити, щось шепоче на вухо, допомагає підвестися і прийти до тями. Антуан дивиться з іронією на Лесю, а Борис відкрито сміється. Северин підходить до Лесі, нахилиється, аби допомогти піднятися, простягає руку і каже тихо, щоб не почули інші.

СЕВЕРИН. Ще раз спробуєш так зробити із Ритою, довго не піднімешся...

ЛЕСЯ (*відсахнулася, забрала руку*). Псих! Валяй своєю дорогою!

Підскакує Люся, допомагає Лесі, дає серветки, аби та витерлася.

ЛЕСЯ (*на Северина*). Це все він. Він якось догадався.

ЛЮСЯ *(тихо, допомагаючи витертися)*. Тепер треба з цього вирулювати. План Б?

ЛЕСЯ. Так, тільки чи вона тепер піде з нами?

ЛЮСЯ. Піде. Вона ж не знає, що це ми. І як скажемо, що там буде Антуан..

ЛЕСЯ. А він там буде?

ЛЮСЯ. Та куди він дінеться? Що б він і пропустив таку тусню?

Леся підводиться завдяки допомозі Люсі, шкутильгає під руку в напрямі до Рити.

ЛЮСЯ. І що то за козли з петардами? Тебе он налякали, Лесю взагалі з ніг збили.

РИТА *(бурмоче)*. Ви не знаєте, як це — справжні вибухи. Голова розуміє, а тіло — ні.

ЛЮСЯ. Але є хороша новина для підняття тону. Скоро тусня в клубі Аліса. Тільки Вероніка захворіла і навряд чи буде. А там уже зарезервовано.

ЛЕСЯ. Запросимо Риту? *(Голосно.)* Рито, підеш із нами в суботу ввечері до клубу Аліса?

РИТА. А що там буде?

ЛЕСЯ. Коктейлі, дискотека, тусня. Кілька наших буде, он Атуан із Бориком.

Северин, почувши, намагається очима показати, що не варто цього робити. Рита не реагує.

РИТА. А скільки коштує вхідний?

ЛЕСЯ *(робить знак Люсі)*. Забий, це ж ми запрошуємо, тобі на шару. РИТА. Тоді ОК, я піду, дякую.

Северин розвертається і йде, роздратований і сумний. Всі виходять у тому ж напрямі.

СЦЕНА 4

Кімната в квартирі Рити. Вона перебирає речі, входить мама.

ОКСАНА. Ти щось шукаєш?

РИТА. Та думаю, у що вдягнутися... Запросили на вечірку, до клубу Аліса.

ОКСАНА. О-па. І що, той хлопець, про якого думала?

РИТА. Ні, чомусь дівчата. Але і він там буде. Начебто.

ОКСАНА. О, прекрасно! Тоді я знаю, що тобі надіти. Зачекай.

Дістає старомодну довгу вечірню сукню, кладе з "переможним" виглядом.

РИТА. Мамо, ну ти що! Це ж не бал-маскарад, а дискотека!

ОКСАНА. І що? Ти будеш відрізнятися.

РИТА. Ну це занадто.

ОКСАНА *(дістає щось інше)*. А може, це, дивися, симпатично.

РИТА. Ні, мам, ну то зовсім не туди і не той во.

ОКСАНА. А що той во — оце от шмаття, джинси "форевер"? Ти краще думай про повільні танці, а не про гоп ца дри ца гоп ца ца, бо на таких швидких не поговориш.

РИТА. Повільних мало. І що? Він може запросити не мене.

ОКСАНА. На те є білий танець. Не знаєш, що це? Коли запрошують дівчата. Це твій шанс.

РИТА. А якщо його не буде? Цього білого?

ОКСАНА. Має бути, зазвичай буває.

РИТА. Ну, може, то в твої часи.. А зараз я не знаю.

ОКСАНА. Які часи? Не сильно вже змінились. Ну то попросиш оголосить диск-жокея.

РИТА. Ну добре, спробую. Але оце во точно не вдягатиму, вже краще щось попростіше.

ОКСАНА. Ну, як хочеш. Але по-моєму, дарма.

РИТА. А ти мені контакти батька обіцяла.

ОКСАНА. То так, "наводка" — фірма, де він працює.

РИТА. Ну, бачиш, я намагаюся тепер дружити, як ти хотіла... Твоя черга.

ОКСАНА. Я ж не собі хотіла, а тобі як краще. А чи ця зустріч тобі на краще — не думаю.

РИТА. Все одно, давай "наводку".

ОКСАНА. Та дам, раз обіцяла (*іде за нею*). Тільки дивися там із клубом — не пізніше 10-ї!

РИТА. Мам, це ж дитячий час.

ОКСАНА. Ти знаєш, скільки зараз підлітків пропадає? Ти хочеш, щоб я знову хвилювалась?!

РИТА. Ну добре-добре, ОК.

Оксана викладає їй папірець із адресою і демонстративно виходить. Рита стискає папірець.

СЦЕНА 5

Вулична кав'ярня. До столика підходить чоловік (Віктор) і жінка (Карі— на), сідають.

ВІКТОР. Привіт, ну, викладай, що за пожежа?

КАРІНА. Пожежа?.. А що, просто так ти не радий мене бачити?

ВІКТОР. Радий. Але ввечері, а зараз ну така запара. Так що в мене. хвилин 10.

КАРІНА. Ясно. Не хвилюйся, скоро я більше не буду займати твій час.

ВІКТОР. Та вже займай, раз зустрілися. Каву будеш? Чи чай?

КАРІНА. Чи пиво.

ВІКТОР. Пиво. вдень? ОК, але — я пас, у мене зараз дуже важлива ділова зустріч.

КАРІНА. Ну, тоді і я пас. Я просто хотіла сказати, що скоро їду. в Берлін.

ВІКТОР. Берлін? А чого не Єгипет чи Туреччину?

КАРІНА. Це не відпочинок, мене запросили — я пройшла конкурс.

ВІКТОР. Угу, ясно, якщо це все, що ти хотіла сказати, то — чудово, гарної подорожі.

КАРІНА. Це... все, що ти хотів сказати?

ВІКТОР. А. Ти хочеш, щоб я тебе провів? Чи зустрів? Коли ти вертаєшся, до речі?

КАРІНА. Напевне. через рік.

ВІКТОР. Що?!.. Як це через рік?! Куди ти зібралась?

КАРІНА. До Берліну. Це стажування в одній крутій фірмі, я пройшла співбесіду.

ВІКТОР. Ти добре подумала?

КАРІНА. Так, це дуже вигідна пропозиція — і зарплата, і кар'єрний ріст.

ВІКТОР. Зрозуміло. А як же ми?

КАРІНА. "Ми"? А ти певен, що є "ми"?

ВІКТОР. Тепер уже ні. Раніше я думав, що у нас — близькі стосунки.

КАРІНА. А ти так це називаєш — "близькі стосунки". А я все думала, що ж це було?...

ВІКТОР. Я гадав, що це між нами. серйозно.

КАРІНА. А чому ж ти про це не казав?

ВІКТОР. Та це і коню було ясно.

КАРІНА. Коню — можливо, не знаю, а мені — ні, я не кінь .

ВІКТОР. Не чіпляйся до слів, у мене і так мало часу.

КАРІНА. Звичайно — у тебе вічно немає на мене часу!

ВІКТОР. Неправда. Я завжди його знаходив для тебе, навіть сьогодні, зараз.

КАРІНА. Дуже дякую. Більше не буду красти твій дорогоцінний час. *(Встає)*.

ВІКТОР. Стривай! То ти прийшла сказати, що їдеш і все закреслюєш між нами?

КАРІНА. Я цього не казала.

ВІКТОР. Але ти розумієш, що цей рік зруйнує наші. стосунки!

КАРІНА. А може, навпаки, перевірить? Кажуть, розлука для кохання — як вітер: слабе гасить, а сильне розпалює. То ж якщо між нами справді все серйозно?

ВІКТОР. Серйозно? Ти — серйозно? Якщо ти легко відмовляєшся від усього, що було.

КАРІНА. Якщо те, що між нами, — так важливо для тебе, то поїхали зі мною.

ВІКТОР. Куди, в Берлін? А що я там робитиму? Тут моя робота, у мене все тут.

КАРІНА. Значить, ти не здатен жертвувати кар'єрою заради мене? А я — так? Чому?

ВІКТОР. Бо ти жінка. Жінка слідує за чоловіком, а не навпаки.

КАРІНА. По-перше, слідувати куди? Ти мене нікуди не кликав. А подруге, чоловіки роблять подвиги заради любові до жінки, а не навпаки.

ВІКТОР. Ти що, хотіла, щоб я ставав на коліно, клявся у вічному коханні, робив дурниці, як герой мильних опер чи дешевих романів?

КАРІНА. Так, ти не герой роману, ти мене не любиш, ти не здатен ні на які жертви, ОК, то чому я маю жертвувати заради тебе? Ще й Берліном!

ВІКТОР. Чекай, я не казав, що не люблю.

КАРІНА. Але й не казав, що любиш.

ВІКТОР. Я думав, що це і коню ясно.

КАРІНА. Так, мені все ясно про коня. Були сумніви, а тепер уже все ясно.

ВІКТОР. Стривай. Я. А якщо я попрошу тебе лишитися. Ти мені потрібна, правда.

КАРІНА. Для чого потрібна?

ВІКТОР. Ну, для всього. для життя. Я не хочу тебе втрачати.

КАРІНА. І що далі?

ВІКТОР. А чого ти хочеш? Розпису в паспорті?

КАРІНА. Так я вже нічого не хочу. Просто піти.

Віктор тримає її за руку, Каріна вагається, йти чи ні. В цей час дзвінок телефону Віктора, дивиться на дзвінок — невідомий, відповідає, роблячи знак Каріні, щоб вона трохи почекала.

ВІКТОР. Я прошу, зачекай. Я відповім на дзвінок і скажу, що затримуюсь. Одну хвилину!

Каріна хитає головою на знак згоди, сідає. Віктор відпускає її руку і відповідає на дзвінок.

З іншого боку у колі світла, ніби в окремому просторі з'являється Рита, несміливо завмирає.

ВІКТОР. Ало.

РИТА. Ало... здрасте... А ви . Віктор?

ВІКТОР. Так, Віктор. Я вас слухаю. *(Пауза)*. Хто це говорить?

РИТА. Це Рита.

ВІКТОР. Яка ще Рита? Я не знаю ніякої Рити.

РИТА. Рита. Маргарита Вікторівна. Моя мама Оксана.

ВІКТОР *(дратується ще більше)*. Чудово, я не знаю ніякої Оксани.

РИТА. Знаєте, ви точно знаєте мою маму Оксану.

ВІКТОР. Дівчинко, ти, мабуть, щось наплутала, помилилась номером.

РИТА. Ви закінчили перший курс, а вона була абітурієнткою. Політехнічний .

ВІКТОР. Та це коли було. Я маю пам'ятати всіх, із ким я вчився?.

РИТА. Вона не вступила і більше не повернулась — через вас.

ВІКТОР. Так, я не маю зараз часу! Я не знаю ні вашої мами, ні тата.

РИТА. Тата ви точно знаєте, тому що це. ви. Я ваша дочка.

ВІКТОР. Що?... А, це розіграш? Так?... А якщо серйозно? Чого треба?

РИТА. Ні, не розіграш. Ми можемо зустрітись?

ВІКТОР. Я зараз зайнятий.

РИТА. Не зараз, наприклад, завтра, коли буде час.

ВІКТОР. Чого ти від мене хочеш?

РИТА. Познайомитись. Завтра ввечері?

ВІКТОР. ОК. Ти мене заінтригувала. *(Затуляє трубку рукою і питає у Каріни)* Ти завтра о 7-й вечора можеш прийти? *(Вона хитає так.)* О 7-й кафе Пілігрим?

РИТА. Добре, я прийду.

ВІКТОР. Ти знаєш, де це?

РИТА. Якщо він один, то знайду в неті.

ВІКТОР. Здається, один.

Віктор вимикає телефон і приголомшено дивиться на нього, не зважаючи на Каріну.

КАРІНА. Що, переслідують шанувальниці?

ВІКТОР. Що?... Це не шанувальниця. Це. навіть не знаю, як це пояснити.

КАРІНА. Кохана, екс-кохана чи ти не пам'ятаєш?

ВІКТОР. Та ні! Я взагалі її не знаю! Навіть, як її звати — вперше чую!

КАРІНА. Оксана.

ВІКТОР. Оксана? Ти навіть запам'ятала її ім'я. Невже ревнуєш? Ти ж зібралася в Берлін?

КАРІНА. Не ревную — все одно я зібралася в Берлін.

ВІКТОР. Ні, все не так, і вона не Оксана. Її звати якось інакше, але я не запам'ятав.

КАРІНА. ОК, розбирайся зі своїми Оксанами, які не Оксани, все ясно, довго сумувати за мною ти не будеш, так що бувай, ти ж там кудись спізнювався.

ВІКТОР. Чекай, я вже спізнився, не має значення. І ти все не так зрозуміла. Моя кохана — ти.

КАРІНА. Чудово. Жаль, що я тільки тепер про це дізналася. А вона ж тоді хто?

ВІКТОР. Вона — шахрайка.

КАРІНА. І чому ти так вирішив?

ВІКТОР. Вона заявила, що нібито моя дочка, але цього не може бути! По голосу — здорова дівуля, та звідки в мене може бути доросла дочка? Маячня .

КАРІНА. Не знаю, хто з вас шахрай, але я щось уже перестаю тобі вірити.

ВІКТОР. Це правда, я ніколи не чув ні про яку дочку, я вперше її чую. Прийди на цю зустріч.

КАРІНА. Я? Навіщо?

ВІКТОР. Щоб пересвідчитись, що я не брешу — що ніяка це не коханка, і взагалі, я ніколи її не бачив. А якщо це шахрайка, мені потрібен свідок.

КАРІНА. І навіщо комусь удавати твою дочку?

ВІКТОР. Може, щоб витягти гроші, а для чого ще? Моя фірма йде вгору останнім часом.

КАРІНА. Навіть не знаю, якось це все дивно.

ВІКТОР. От і я про це! Дивно. Як ти не прийдеш, не дізнаєшся правди. Каріно, нашу розмову перервали, але вона не закінчена. Для мене все серйозно, і я не хочу тебе втрачати.

Віктор тримає за руку Каріну, вона вагається, він притягує її до себе.

КАРІНА. Добре, я прийду завтра на зустріч. Але про Берлін я ще нічого не вирішила...

Каріна зрештою викидає руку і йде. Віктор дивиться їй услід. Затемнення.

СЦЕНА 6

Вечірній клуб "АЛІСА". Однокласники Рити танцюють. Серед них Антуан, Борис, Люся і Леся. За входом у тіні спостерігає Северин. З'являється Рита — вдягнена старомодно. Вона несміливо входить, не помітивши Северина, стає в стороні, спостерігає. Найкраще танцює Леся — фахово, граційно, з викликом, вони виходять у центр із Антуаном, "відриваються по повній". Рита нарешті зважується, виходить танцювати — але її рухи незграбні. Леся помічає її і робить знак Люсі. Леся шепоче щось Борису, той прискає від сміху, починає перекривляти ще незграбніше Риту. Довкола починають сміятися, хтось ще приєднується до перекривляння, Рита

помічає це і знічується, міняє стиль, теж незграбно, однокласники продовжують кепкувати з неї. Зрештою вона припиняє танцювати, відступає до стінки. Починається повільний танець. Антуан кидає погляд на Риту, але швидко опускає очі і запрошує на танець Лесю, а Борис — Люсю. Рита стоїть самотня, спостерігаючи за ними. Після того, як знову почався швидкий танець, вона підходить до диск-жокея.

РИТА. Можна вас про щось попросити?

АРТУР. Просити можна, а що я за це матиму?

РИТА. Ви завжди такий меркантильний?

АРТУР. Буваю іноді. Залежить від прохання.

РИТА. А ви можете оголосити білий танець?

АРТУР. Білий танець? Зараз так не роблять, мала.

РИТА. Ну будь ласка — один разочок.

АРТУР. Та ну, це якийсь анахронізм. І тобі це не допоможе.

РИТА. Звідки ви знаєте? А може, допоможе.

АРТУР. Я цього не зроблю. У цього клубу є своя репутація, це не затрапезний танцмайданчик для тих, кому за тридцять. Все, іди і не заважай працювати.

Рита відходить, проходить повз техніку і щось там непомітно робить. Музика стихає. Всі завмирають, чути обурені голоси: "Е, а де музон?" "Чого раптом?" "Врубай звук!" Диск-жокей намагається розібратися, що сталося і раптом натикається на погляд Рити.

АРТУР (*Риті, тихо*). Твоя робота?

РИТА (*теж тихо*). Що?

АРТУР. Ти щось зробила з апаратурою?

РИТА. Чого це ви так вирішили?

АРТУР. Так, не валяй дурня. Колися, що ти зробила?

РИТА. А що я за це матиму?

АРТУР. Що? Якщо не вернеш звук, я викличу поліцію.

РИТА. У вас є вибір: розбиратися з поліцією, довбатися з технікою і втратити клієнтуру.

АРТУР. А другий варіант?

РИТА. Звук з'являється, і ви оголошуєте білий танець.

АРТУР. Настирна ти дівуля. Сама пожалієш.

РИТА. Не пожалію. Вмикати? Чи вам більше в кайф писати протоколи в поліції?

АРТУР. Вмикай.

РИТА. Спершу оголосіть. Скажіть, що це феміністичний прикол.

АРТУР (*тихо*). М-да, ти кого хочеш дістанеш. (*Голосно.*) Увага! Нова феміністична фішка клубу — оголошується білий танець: дами запрошують кавалерів!

Чути різні вигуки — і невдоволені "та ну" і захоплені "уау". Рита вмикає апаратуру. Звучить повільна музика, Рита наближається до Антуана, перехоплює його погляд, іде рішучіше.

РИТА (Антуану). Можна запросити тебе на танець.

Антуан усміхнувся їй і вже збирався простягнути руку на її талію. Але в цей час Люся починає демонстративно сміятися, її сміх підхоплює Леся. Антуан вагається.

АНТУАН. Сорі, я цей танець не танцюю.

БОРИС. Він білих не любить, тільки чорні... тобто, афро-американ— ські. (сміється).

РИТА (відступає). А. тоді. сорі...

Рита швидко розвертається, йде до виходу і вибігає. До Антуана йде Люся, але він виходить із залу в іншу сторону, аби уникнути її запрошення. Вона завмирає на ходу і розвертається, вдає, що йшла в інший бік. Диск— жокей щось ставить, аби звучала музика, і йде на вихід.

СЦЕНА 7

На вулиці біля входу у клуб. Артур виходить, оглядається, помічає Северина.

АРТУР. Тут вибігла дівчина — не бачив, куди вона пішла?

СЕВЕРИН. А вам навіщо?

АРТУР. Хвилююся за неї, і це серйозно.

СЕВЕРИН. А що там сталося?

АРТУР. Ніколи пояснювати, головне, може щось статись! Де вона?

СЕВЕРИН. Сам не знаю, повернула, я за нею — а вона зникла. Думав, може, вернеться.

АРТУР. Не вернеться. Проґавив, значить, от, мля. Куди повернула?!

СЕВЕРИН (показує напрям). Туди.

Диск-жокей біжить у цьому напрямі. Северин іде в тому ж. Виходять Леся і Люся.

ЛЕСЯ. Ну, бачиш, все спрацювало як по маслу.

ЛЮСЯ. Думаєш? Він ледь не погодився, він хотів піти танцювати!

ЛЕСЯ. І що? Хотів-перехотів. Він же її послав.

ЛЮСЯ. Не тільки її. Чого він пішов? Не розумію.

ЛЕСЯ. Та ну, може, приспічило кудись.

ЛЮСЯ. Все одно якось муторно від цього. Ми її не надто "мокнули"?

ЛЕСЯ. І що? Заслужила. Чого заритися на чуже? Та що ти ото копаєшся? Все ОК.

ЛЮСЯ. Просто неприємно, що він такий... бабник.

ЛЕСЯ. Ну, така у них природа. Он дощ пішов, намокнемо. Заходь.

ЛЮСЯ. Та вже і настрою танцювати нема.

ЛЕСЯ. Ти чого? Ти круто почала, треба закріпити позиції.

ЛЮСЯ. Тобі справді сподобалось?

ЛЕСЯ. Ти — супер-зірка! Ходімо, а то тут повна мряка, б-р-р.

ЛЮСЯ. Добре, я вертаюсь. (Заходять.)

СЦЕНА 8

Двір за клубом. Артур розшукує Риту, зрештою знаходить: вона сидить у кутку і плаче.

АРТУР. Ну, я ж казав, що не варто цього робить.

РИТА. Дайте мені спокій!

АРТУР. Та просто переживав, щоб ти була на себе руки не наклала. Не будеш, ні?

РИТА. А вам що з того?

АРТУР. Та знову-таки — протоколи, поліція. Ти ж уже знаєш, що мені це не в кайф.

РИТА. Не буду, не дочекаєтесь.

АРТУР. Та я не цього чекаю. Навпаки.

РИТА. А чого? Чого вам від мене треба?

АРТУР. Що б ти посміхнулась .

РИТА. А. З якого це доброго дива?

АРТУР. А чому ні? Ти юна, здорова, розумна.

РИТА. Ні фіга я не розумна, я остання дурепа!

АРТУР. Як же нерозумна, а хто мені техніку там відімкнув, що я не міг знайти?
Шариш же?

РИТА. У техніці шарю, а в людях — ні. А ви чого прийшли? Зловтішатися? "Я ж казав".

АРТУР. Невже я виглядаю таким. козлом?

РИТА. Та ніби ні... А тоді навіщо?

АРТУР. По-перше, я справді переживав. А по-друге, хотів знати, що будеш робити далі?

РИТА. Далі? Не знаю. Просто у мене скоро день народження, хотіла когось запросити. А тепер вирішила — заб'ю на все. "Піду топитись в дощ в акваріумах площ". Он і дощ.

АРТУР. Забити на все — не вихід. Ти ж боєць, я це бачу, розумний боєць. І так легко здатися?

РИТА. Ну боєць, ну в техніці шарюсь, а що я тут можу? Нічого.

АРТУР. Добитися, щоб він запросив тебе на танець. А тоді вже, як захочеш — то заб'єш.

РИТА. Таким подобаються гарні гламурні дівчатка, а я...не така, не в тренді.

АРТУР. Знаєш, я б такого послав подалі, але якщо ти хочеш поборотися за нього, я поможу.

РИТА. Як?

АРТУР. Це довга історія — тобі треба багато чому навчитися і поміняти — одяг, стиль, ходу. І ще треба навчитися танцювати — вірніше, навчити тіло чути музику і відпускати себе.

РИТА. Не розумію, а вам це навіщо?

АРТУР. Хочу провести експеримент. І ще я дуже не люблю несправедливості. А те, що я побачив сьогодні, мені дуже не сподобалось, і я хочу це виправити.

РИТА. То ви такий шляхетний борець з несправедливістю?

АРТУР. Можна і так сказати.. А ще. Ти ж переселенка?

РИТА. А як ви здогадалися?

АРТУР. Вимова наша — відразу почув: землячка. Я теж з тих країв. Свої мають допомагати своїм. Віриш? Ні? Тоді нема на те ради — іди топися в дощ. А як повіриш — ось моя рука. (*Простягує руку, вона мовчить.*) Помогти підвестися — не сиди на холодному, бо застудишся.

РИТА. Ви прямо, як моя мама.

АРТУР. Це вона порадила білий танець?

РИТА. А як ви здогадалися?

АРТУР. Та це було нескладно. А що каже тато?

РИТА. А тата у мене практично немає.

АРТУР. Ясно, ну, давай руку, довго мені тримати?... (*Вона подає йому руку.*) Ну що, згодна?

РИТА. На що?

АРТУР. Як на що? На зміни і на бій за перемогу?

РИТА. А що мені втрачати?

АРТУР. От і я про це. Тоді я тебе проведу і вернуся, а зустрічаємось. завтра, згода?

РИТА. Де і коли? І яка робоча форма?

АРТУР. Оце діловий підхід! Тут о восьмій. Форма поки довільна. До речі, а як тебе звати?

РИТА. Мене — Рита.

АРТУР. О, це від Маргарити? Тоді тепер ти будеш Марго.

РИТА. Чому Марго?

АРТУР. Будемо ліпити інший варіант тебе, то хай буде інший варіант імені, королівський.

РИТА. ОК, а як вас звати?

АРТУР. О, я й забув, от йолоп, а мене звати Артур.

РИТА (*сміється*). Як короля?

АРТУР. О, ти вже всміхаєшся. Так, як короля. Подобається?

РИТА. Ні, тоді краще я називатиму вас Учитель.

АРТУР. Як у школі? Якось пафосно.

РИТА. Ні, як у бойових мистецтвах.

АРТУР. Ну тоді ОК. Ось ми й прийшли. До зустрічі, Марго.

РИТА. До зустрічі, Учитель.

Вони розходяться. Северин спостерігає зі своєї схованки.

СЦЕНА 9

Квартира Оксани і Рити. Оксана тривожиться. Вона набирає телефон дочки — чуємо "абонент поза зоною досяжності", кидає його. Раптом телефон дзвонить, вона радісно кидається до нього і зупиняється, не сміючи взяти, вагається, дзвінок припиняється, потім знову лунає, зрештою вона відповідає — голосний режим.

ГОЛОС. Алло, чого так довго не відповідаєш?

ОКСАНА. Та... у ванні була.

ГОЛОС. Ага. А я подумала, може, боїшся взяти чи вже гидуєш знайомством.

ОКСАНА. Чом би я мала боятися?

ГОЛОС. Значиться, гидуєш.

ОКСАНА. Я цього не казала. Кажу, чого хотіла, бо нема в мене часу на теревені.

ГОЛОС. Та питання те саме — про плату за квартиру. То як?

ОКСАНА. І відповідь та сама — зараз ніяк.

ГОЛОС. Угу. Ну, що я тобі скажу — я хотіла по-хорошому, по— сусідськи.

ОКСАНА. А-а. ти ще скажи "по-братськи". Вже набраталися, досить із мене.

ГОЛОС. Угу. Ну той слухай сюди. Дочка твоя вдома?

ОКСАНА. А що?

ГОЛОС. Ясно, шляється десь. Ну гляди, я там поговорила з одним. із наших. І він узяв вас на контроль. Так що, як будеш викобе— нюватися.

ОКСАНА. Не смійте чіпати мою Риту!

ГОЛОС. А то що буде? Настучиш? А на кого? Наших там у вас вистачає. І як треба відкупиться — бабло є. Це ваших патріотиків саджають надовго, а наших — під залог і адьйо.

ОКСАНА. Та це просто шантаж! І звідки у тебе тут свої люди? Це понти!

ГОЛОС. Ну-ну. Побачимо, понти це чи ні, коли твоя доня — раз і зникла.

ОКСАНА. Ти не посмієш — це страшний гріх!

ГОЛОС. Так не зовсім зникне — покористуються трохи — і вернуть.

ОКСАНА. Я тебе тоді власними руками.

ГОЛОС. Руки короткі, Ксюха. Думай, час пішов.

Голос відключився. Оксана тремтячими руками знову набирає номер дочки, знову "абонент недоступний". Вона нервово ходить по кімнаті, щось бере, кидає, знову набирає — безуспішно. Нарешті чути, як відчиняються двері, входить Рита.

ОКСАНА. Боже, де ти була?! Чому не відповідаєш?

РИТА. Мам, ти чого? Зараз ще дитячий час, я ж навіть раніше прийшла...

ОКСАНА. Так. Але що з телефоном? Чому "абонент недоступний"?

РИТА. Ну, може, тому що в підвалі була.

ОКСАНА. Господи, який підвал?! Хто тебе туди затягнув? Що з тобою робили?

РИТА. Мам, ти чого? То просто клуб "Аліса" у підвалі. Там танці.

ОКСАНА. Як ти мене налякала! То так і кажи "клуб", а не підвал.

РИТА. Ти ж сама казала — чого я ні з ким не спілкуюсь? Заводь нових друзів.

ОКСАНА. То було раніше.

РИТА. Мам, що сталося?

ОКСАНА. Нічого. поки нічого. Розкажи краще, як усе було і чому так рано?

РИТА. То тобі пізно, то рано. Що з тобою відбувається?

ОКСАНА. Зі мною все добре. Я хвилююсь за тебе. Як усе пройшло?

РИТА. Хріново.

ОКСАНА. Рито! Що за вирази?! А білий танець?

РИТА. Хріново — це ще м'яко сказано. І порада твоя хрінова, вибач, але кажу, як є...

ОКСАНА. Чого? Не було білого танцю?

РИТА. Був, я дістала Ді-джея, щоб він був, але нічого доброго з того не вийшло, навпаки.

ОКСАНА. Чого? Ну, що сталося?

РИТА. Він відмовився. І я вийшла перед усіма повною ідіоткою. Вони сміялись .

ОКСАНА. От падлюка. Сонечко моє, та ну його. *(Обнімає її.)* Він не той, хто тобі треба.

РИТА *(сльози)*. Це я не така, як треба. Ні танцювати не вмію, ні говорити нормально.

ОКСАНА. Так, а ну припини самоїдством займатися! У всьому шукай позитив!

РИТА. Який же у всій цій хріні позитив?

ОКСАНА. Тепер ти знаєш, що це хтось інший подарував ту квітку.

РИТА. Але хто?

ОКСАНА. Ось тобі й інтрига — думай! Стривай... А ти ні з ким дорослим не знайомилась?

РИТА. Ну, а що?

ОКСАНА. О Боже. Тільки не це.

РИТА. Мам, ти можеш пояснити, що сталося?

ОКСАНА. Поки нічого. Але ти остерігайся всіх незнайомих дорослих! Всіх!

РИТА. Чому? Що за параноя?

ОКСАНА. Мені погрожували. І я не знаю, це реально чи ні, і хто це може бути.

РИТА. Ти можеш пояснити по-людськи — як він виглядає?

ОКСАНА. Та не знаю я, як виглядає! У тім то й біда!

РИТА. А хто погрожував?

ОКСАНА. Сусідка — обіцяла натравити на нас своїх дружків-сепарів.

РИТА. Мам, нікого сепарського я не бачила. І хіба такий подарує орхідею?

ОКСАНА. Орхідею — ні, це точно не він. Але. Ти ні з ким дорослим не знайомилась?

РИТА. Ну, тільки з Ді-джеєм у клубі. До речі, наш земляк.

ОКСАНА. О, Боже, тільки не це! А раптом його підіслали! Думаєш, тут мало підвалів?

РИТА. Він не сепар, мам! Нормальний мужик, стопудово.

ОКСАНА. Він же може маскуватися! Обіцяй, що ти не будеш ні з ким нікуди йти!

РИТА. Ну добре, мам.

ОКСАНА. І не ходи пізно! І заряджай цю кляту батарею на телефоні! Я боюсь.

РИТА. Добре, мам, я буду обережною.

ОКСАНА. І що будемо робити з днем народження? Запросиш тих дівчат, які тебе запросили?

РИТА. Ні!... Вони теж сміялися, мам.

ОКСАНА. Ясно. Той хлопець відпадає.

РИТА. Може, і ні.

ОКСАНА. Не зрозуміла. Ти все одно хочеш. продовжити знайомство?

РИТА. Так, я хочу спробувати.

ОКСАНА. Я рада, що в тебе прокинувся бойовий дух, але чи варто?. Я б тобі не радила.

РИТА. Знаєш, поки твої поради мені не допомогли. І тобі самій — теж.

ОКСАНА. Ах, так?. Ти вважаєш себе такою розумною, а мене — ідіоткою?

РИТА. Ні, мамо, я хочу вчитися на твоїх помилках.

ОКСАНА. І кого ж ти хочеш запросити ще?

РИТА. Я вже казала — батька. Я йому телефонувала. Ми домовилися зустрітись .

ОКСАНА. Добре. Може, справді, він тебе захистить. А раптом? Хоча я сумніваюсь. Тільки знай, якщо обпечешся — жаліти не буду. Граблі тобі в руки!

РИТА. Добре, мамо, я теж тебе люблю.

Оксана виходить із кімнати. Рита дивиться на себе в дзеркало, зітхає. Затемнення.

СЦЕНА 10

Те саме кафе Пілігрим. Віктор і Каріна проходять і сідають за столик.

ВІКТОР. Добре, що зараз мало людей. Сідай.

КАРІНА. Ти ніби когось боїшся?

ВІКТОР. Та ні. Просто не люблю скандалів. ще й на людях.

КАРІНА. Ти думаєш, вона влаштує скандал? Чому раптом?

ВІКТОР. Я взагалі не знаю, чого від неї чекати. По-моєму, це якесь "розводилов".

КАРІНА *(підводиться)*. Тоді може, я все-таки піду? Може, краще тобі поговорити тет-а-тет?

ВІКТОР. Ні, не йди. Я прошу. По-перше, я хочу, щоб ти сама побачила, що це якась стороння дівуля, і між нами нічого немає. А подруге, мені потрібен свідок.

КАРІНА. Добре. Але якщо буде скандал.

ВІКТОР *(помічає Риту)*. Тсс... Здається, це вона.

КАРІНА *(озирається)*. Так ти її все-таки знаєш?

ВІКТОР. Ні, слово честі, вперше бачу. За прикметами. Може й не вона.

КАРІНА *(оглядає її, тихо)*. А у мене відчуття, що я її бачу не вперше.

Віктор пильно дивиться на Риту, вона оглядається, потім несміливо підходить.

РИТА. Вибачте, а ви. Віктор?

ВІКТОР. Так, це ти мені дзвонила?

РИТА. Я. Тільки я думала, ми зустрінемося. вдвох.

КАРІНА *(поривається встати)*. Я можу вас залишити.

ВІКТОР *(зупиняє Каріну)*. Ні. *(Риті)*. Це Каріна, і у мене немає секретів від неї.

РИТА *(пауза)*. А якщо у мене є секрети?

КАРІНА *(знов поривається)*. Я все-таки краще піду прогуляюсь.

ВІКТОР *(Каріні)*. Ми ж домовлялися. *(Риті)*. То це твої проблеми, вільному — воля.

РИТА *(трохи вагається, потім сідає)*. ОК, Каріна, значить. А мене звати Рита, і я дочка вашого. хто він вам, до речі, чоловік чи хто? У вас є діти?

КАРІНА. Ні, але ми.

ВІКТОР. У нас стосунки. але це тебе не стосується.

РИТА. Значить, коханка. Ти не змінився, таточко, все "матро— сиш".

ВІКТОР. Слухай, що ти собі дозволяєш?

РИТА. А що я такого сказала? Це неправда? Не коханка, ні? А що, невже колежанка?

ВІКТОР. По-перше, чого на "ти"?

РИТА. Як чого? А хто ж це тата називає на ви?

ВІКТОР. Поки я не почув жодних доказів, що ти моя дочка. З чого ти так вирішила?

РИТА. Це не я вирішила, мені сказала про це мама.

ВІКТОР. Мама. чудово. Саме зараз? А чому вона раніше про це не казала?

РИТА. Не хотіла травмувати.

ВІКТОР. Кого, мене?

РИТА. Мене, звісно. І ще ми жили в іншому місті...

ВІКТОР. І чого ж переїхали?

РИТА. Бо наше місто окуповане.

ВІКТОР. Ага, то ви ще й біженці?.

РИТА. Переселенці.

ВІКТОР. Ну, хай буде переселенці, тоді тим більше брехня — я не бував у ваших краях.

РИТА. А це було не там, а тут. Мама приїздила вступати у виш. І я не брешу!

ВІКТОР. Я ж не кажу, що ти брешеш, але твоя мама могла.

РИТА. І мама тим більше не бреше! Вона взагалі не хотіла, щоб ми бачились!

ВІКТОР. А так це ти захотіла, сама?

РИТА. Так, я захотіла.

ВІКТОР. І для чого?

РИТА. Як це для чого? Познаюмитися. Побачити, який ти є. Хіба це не природно?

ВІКТОР. Ну, ОК, ти побачила, і що далі?

РИТА. Далі. Хотіла взнати цю історію з твого боку, я ж знаю тільки мамину правду.

ВІКТОР. Яку історію?

РИТА. Ну, про ваш роман. Як ви зустрілися, чому ви розлучилися, як ти жив після.

КАРІНА. Так, може, я все-таки піду.

ВІКТОР (*Каріні*). Ні. (*Puti*). Який роман? Із ким? Ти мені нікого не нагадуєш.

РИТА. Оксана. Мою маму звати Оксана.

ВІКТОР. Мало з якими Оксанами я колись зустрічався — я нічого не пам'ятаю.

РИТА. А-йго, скільки ж тобі років, що у тебе почався склероз? А виглядаєш не старим.

ВІКТОР. Я старий?! Слухай, ти зариваєшся, дівчинко.

РИТА (*іронічно*). Ну, не було в мене доброго таточка, який би навчив мене гарних манер.

ВІКТОР. Так, поки ти не доведеш, що я твій батько, не смій називати мене таточком!

РИТА. ОК, таточко (*дістає фото пари — її мама і він*). Ось доказ, пізнаєш? Це ти, а

це мама. Ти тоді закінчив перший курс, а вона була абітурієнткою...

ВІКТОР (*розглядає*). Це нічого не доводить. І ти на неї не схожа. Мені потрібні докази.

РИТА. А мені — ні. Мені досить слів моєї мами.

ВІКТОР. Мало з ким у неї могли бути. стосунки.

РИТА. Навіщо їй було б казати, що ти — батько, якщо це не ти?

ВІКТОР. Ну, вирішила збити грошей на аліменти.

РИТА. Та ну, стільки років цього не хотіла, а тут раптом? І що, ти раптом став мільйонером?

ВІКТОР. Ні. Але я добре заробляю.

РИТА. І чим же ти займаєшся?

ВІКТОР. Невже не знаєш? Я програміст і маю свою фірму.

РИТА. О, а я теж захоплююсь програмуванням, недавно хакнула шкільний сайт.

ВІКТОР. Чудово, ти ще й хакер! І чого ти чекаєш від мене, навчитися хакерити?

РИТА. Я не знала, що ти програміст — просто хотіла познайомитись.

ВІКТОР. ОК, але я все-таки не розумію, чому твоя мама стільки років мовчала?

РИТА. Вона казала тобі, а ти її послав. Нагадати, куди? Чи ти вже сам пригадав?

ВІКТОР. Пригадав. Але вона погодилась! І взяла гроші на цю. операцію. Я їх тоді по всіх знайомих збирав і повертав півроку, я ж студентом був, одна стипендія.

РИТА. Бідося. А тут така нескладуха — опаньки, а я вижила.

ВІКТОР. Вона обманула мене. Так що це не моя провина, а її, я не знав, що ти є.

РИТА. Її провина? Що я жива? Ти себе чуєш взагалі? Ти мені розказуєш, що збирав гроші на кілера, щоб мене вбити! Ти звинувачуєш маму, що я жива? Знаєш, хто ти після цього?...

ВІКТОР. Я ж пацаном був. 19 років. Ні роботи, ні дому. У неї теж. І дитина? Це ж абсурд.

РИТА. А мамі було 17. І ти зламав їй життя... Ти знаєш, що вона на двох роботах працює? Що вона так і не вийшла заміж, бо вона нікому не довіряє і боїться зради. І все через тебе!

ВІКТОР. Все. Доста! У тебе чудова героїчна мама. А я кілер і нікчема. Тільки я нічого про це не знав. І не маю жодного доказу, що це правда! Все. Тест ДНК — тоді продовжимо розмову!

РИТА. Як тобі треба, ти й роби. А я не збираюся нічого доводити.

ВІКТОР. Не хочеш тому, що не можеш? Бо твоє шахрайство не пройшло, так?

КАРІНА. Віть, перестань, ти не правий.

РИТА. Не суди всіх по собі, таточко. Мені вже пофіг, чи ти мені віриш, чи ні і який у тебе характер. Із мене досить — я не хочу тебе більше знати і розумію, чому не хотіла мама.

КАРІНА. Чекай, Рито. Скажи, а для чого ти хотіла побачитися? Лише знайомство?

РИТА. Хотіла запросити на день народження 17-го. у клуб Аліса. Вже не хочу. Прощай.

ВІКТОР (*зупиняє її за руку*). Зачекай. Тепер я хочу з тобою поговорити.

РИТА. Зі мною? Навіщо? Я ж абсурд! (*Хоче вирвати руку, він тримає*). Пусти.

ВІКТОР (*підводиться*). Послухай, якщо ти доведеш, що дочка, я готовий платити.

РИТА. А крім як про бабки, тобі ні про що говорити? Яке ж ти убожество. Пусти.

ВІКТОР. Пуцу, якщо вибачишся і залишиш свої координати.

РИТА. І не подумаю.

ВІКТОР. Інакше не пуцу.

РИТА. Серйозно? (*вириває руку, робить прийом, кладучи його на лопатки, відбігає, на виході*). Клас! Прощавай, кілер недороблений.

Віктор підводиться, хоче рвонутися за Ритою, але нашттовхується на погляд Каріни.

КАРІНА. М-да. Яблучко від яблуньки. Ти ж начебто теж займався карате?

ВІКТОР. Я не чекав. Тепер ти бачиш, що вона бандитка? Обман не пройшов, і вона.

КАРІНА. Це ти зараз обманюєш себе. Вона просто розгнівана дівчинка і твоя дочка.

ВІКТОР. Дочка? Де докази? Підсунула фотку, і що? Та вона зовсім не схожа на Оксану!

КАРІНА. Вона схожа на тебе, Віть. У вас схожі міміка, жести, це не підробиш.

ВІКТОР. Правда?... Невже ти думаєш, що жінка може стільки років мовчати про дитину?

КАРІНА. Може. Якщо має гордість. Образа плюс ненависть. Є маса прикладів.

ВІКТОР. Головне, ти тепер точно знаєш, що я тебе не обманював. Я її вперше бачив.

КАРІНА. І можливо, більше не побачиш — ти її втратив, свою дитину.

ВІКТОР. Будуть інші. Я нічого не знав про неї. Я думав, що зробили аборт.

КАРІНА. Не знав? Чи не хотів знати?

ВІКТОР. ОК, не знав і не хотів, а хто у 19 готовий до серйозних стосунків?

КАРІНА. Не знаю, я не готова. З тобою — так точно.

ВІКТОР. Ясно. То дарма я привів тебе на цю зустріч?

КАРІНА. Ні, навпаки, добре, що я побачила, що мене чекало, якби завагітніла.

ВІКТОР. З тобою все інакше.

КАРІНА. Не вірю. Я бачила фото — ти виглядав там таким закоханим. Ти любив її?

ВІКТОР. Яке це зараз має значення? Це в минулому.

КАРІНА. Ні, це не минуле, це теперішнє і майбутнє цієї дівчини, і ти цю історію не зміниш.

ВІКТОР. Можливо, але я можу змінити нашу. З тобою я хочу сім'ю, дитину. Це серйозно.

КАРІНА. Серйозно? Жінка має бути певною у чоловікові, щоб захотіти від нього дитину. А в тобі я не певна. Раніше я мала сумніви — тепер уже ні. Я вирішила їхати.

ВІКТОР. Каріно, вір мені, я люблю тебе... Ти хотіла цих слів, так?

КАРІНА. Раніше — можливо. А тепер запізно... Знайди Риту — ти їй потрібен. Доведи, що ти можеш бути батьком! Якщо ти зможеш її повернути, тоді, може,

повернусь і я...

ВІКТОР. Я їй потрібен? Для хуку зліва? Супер! Я не груша для нових прийомів!.

КАРІНА. Ну от, навчиш її новим прийомам.

ВІКТОР. Все одно, я без поняття, де її шукати.

КАРІНА. Ти неухажливий. Вона ж назвала клуб Аліса. Її звати Рита. Уже щось.

ВІКТОР. Так, може, ми пошукаємо її разом?

КАРІНА. Ні, Віктор, це твоя справа. Тільки твоя. Я буду там зайва. А зараз прощай.

ВІКТОР. Каріно, ні! Стривай! Вся ця історія — це ж абсурд!

КАРІНА. Так, у житті багато абсурдного. Се ля ві.

Каріна йде, Віктор лишається сидіти.

СЦЕНА 11

Клуб Аліса. Артур сам, складає апаратуру. Входить Рита.

РИТА. Привіт. Я, здається надто рано прийшла?

АРТУР. Ні, ти спізнилася на дві години.

РИТА. Не може бути! Невже я щось наплутала? Вибач.

АРТУР. І навіщо ти прийшла?

РИТА. Як навіщо? Вчитися. Ти ж казав, що навчиш.

АРТУР. Тоді ти б мала спершу навчитися брехати правдиво, бо ти не вмієш.

РИТА. З чого ти взяв? Я не брешу.

АРТУР. Ти не збиралась приходити, а потім передумала і прийшла, так?

РИТА. Ні. просто виникла інша зустріч. пробач. А як ти здогадався?

АРТУР. Якось здогадався. І що, причина — знову твій герой, і знову. мимо каси?

РИТА. Ні...

АРТУР. А хто тоді такий важливий, що ти повелася, як остання свиня?. Ну добре, не свиня, а передостаннє поросятко.

РИТА. Це був батько. І ми бачилися вперше. і напевне, востаннє.

АРТУР. Ого. Це серйозно. І чого так?

РИТА. Чесно? Бо виявилось, що він. ні, не буду казати, а то ще відмовишся вчити.

АРТУР. Не. такий як треба? (*Рита киває так*). І в чому це виразилось?

РИТА. Ну. я просто хотіла познайомитись, запросити на день народження, а він почав про тест ДНК і аліменти. Нудний і зациклений на бабках. Все, не хочу про нього.

АРТУР. А це знову неправда.

РИТА. Зараз я тебе не обманюю, правда.

АРТУР. Тоді ти обманюєш себе. Я думаю, що ти не збиралась до мене, але після зустрічі з батьком тобі було. хріново і хотілося з кимось поділитися, а з мамою б не вийшло, так?

РИТА. Ну, мама б сказала: я ж попереджала! А ти мене не слухаєш! Ну і далі по списку.

АРТУР. Ясно. Тобі дуже хотілося познайомитися, але ти. розчарована. Знаєш, що я тобі скажу? А ти не думала, що може, й краще, що в тебе, можна сказати, немає

батька?

РИТА. Краще?! Коли тебе немає кому захищати і ти, дівчинка, ідеш вчитися битися? Коли мама береться за найдурнішу роботу, підробляє прибиранням і вічно втомлена? Коли ніхто не навчить тебе плавати і кататися на велосипеді, та й велосипед ніхто не подарує.

АРТУР. А ти любиш кататися на велосипеді?

РИТА. Ні. І велосипеда не маю.

АРТУР. Ясно, а ще ніхто не буде тебе лаяти, кричати, ставити в куток, не дозволяти тобі займатися тим, що ти любиш... А ще не буде бити маму у тебе на очах.

РИТА. Ти. стривай. Твій. бив?

АРТУР. А-йо. Я нікому про це не казав, а тут ляпнув. незнайомій дівчинці. Забудь.

РИТА. Я нікому не скажу, чесно-чесно. Я ж тобі сказала про батька те, що нікому не казала, тепер — ти теж можеш, так по-чесному. А скільки тобі було років. тоді?

АРТУР. Чотири... Ще й привід був якийсь дурний — мама мене захищала, бо я не хотів одягати светр, куплений батьком, із горлом, бо він "кусався". Я тоді страшенно злякався. А потім думаю, як же мама?! І кинувся на нього: припини, я тебе більше любити не буду.

РИТА. І що було далі?

АРТУР. Він не припинив. А я стримав слово. З того часу я його не люблю. І потім моя головна мрія була, щоб ми (я так і казав "ми") розлучилися. Так що, люба Марго, може, тобі пощастило, що він не жив із вами. Ти, до речі, знаєш, чому батьки не разом?

РИТА. Він хотів, щоб мама зробила аборт.

АРТУР. Ну от бачиш? На фіга тобі цей кілер недороблений? Жени його в ший. Ти вже майже доросла. У тебе той вік, коли хочеться свободи, а батьки більше заважають.

РИТА. Ти думаєш, так краще? Не всі ж такі.

АРТУР. Звичайно, у мене, наприклад, був чудовий дід. Єдине, знаєш, що хріново? Батько дає певність у собі. Бо для нормального батька ти була б його принцесою, золотою дівчинкою, його най-найкращою в світі. А дівчинці дуже треба це відчуття. Тому ти така. невпевнена.

РИТА. І що з цим робити?

АРТУР. Аутотренінг! Я супер-гарна, розумна, смілива, талановита. І далі по списку.

РИТА. Але це неправда.

АРТУР. Це правда. Якщо хочеш, я буду тобі це говорити. Повір, це серйозно. Без цього вся наша навчальна програма — коту під хвіст. Певність! Ти принцеса, ні, королева! Ти ж Марго, як королева. І ще важливе — коли життя в тебе щось чи когось забирає, воно дає тобі в іншому, в інших. Це закон компенсації — світ не любить порожнин. Якщо одні двері зачиняються, інші відчиняються. Не стукай у зачинене. Забий на нього, відпусти .

РИТА. Легко сказати — відпусти. А якщо мені боляче, якщо я злюсь? Як не злитись?...

АРТУР. О, я маю ідею! Тримати злість у собі — недобре, а ти вилий це. у прикол!

РИТА. Як це? Знаєш, мені зовсім не смішно.

АРТУР. Ти сприймаєш все дуже серйозно. А ти вигадай якийсь прикол — розіграй його! Він боїться? ОК, пограй з його страхами, побався — і тобі стане легше, і йому буде урок.

РИТА. Ой, у мене, здається, є ідея.

АРТУР. Розкажеш?

РИТА. Поки ні. Потім, коли обдумаю.

АРТУР. Не довіряєш?

РИТА. Ти будеш перший і, може, єдиний, кому розкажу.

АРТУР. ОК, тільки обіцяй, щоб без криміналу і якщо треба буде виручати, свиснеш мені.

РИТА. Добре. Все одно мені більше нікому свистіти. Я переселенка, всі друзі — там

АРТУР. Буде й тут, якщо життя когось забирає, то даватиме на взамін. У мене так.

РИТА. Поки не дуже дає, а тільки забирає. Війна забрала у нас усе — не просто дім. А ніби ціле життя: от уяви, усе, що складає твоє життя — раптом зникає: вулиці, дерева, улюблені річі, кафе, кінотеатр, майданчик із гойдалкою і стару альтанку, а головне — людей, друзів. І тепер у мене тільки мама. І мені навіть нікого запросити на день народження.

АРТУР. По-перше, є зовсім нескромний я. Запросиш? По-друге, невже нікого ні зі школи?..

РИТА. Ні. Правда, є один. який подарував мені орхідею.

АРТУР. Ого, орхідея — це круто. І від кого?

РИТА. Я навіть не знаю, хто це. Там був підпис: від доброго пірата Бенні.

АРТУР. Клас. Не знаю, хто це, але мені цей Бенні більше подобається, ніж містер "не хочу танцювати і тікаю на фіг".

РИТА. Думаєш, це не може бути він Бенні?...

АРТУР. Ти ж сама знаєш відповідь.

РИТА. Але. як мені дізнатися, хто це?

АРТУР. А ти просто відпусти ситуацію — він проявиться. Хоча, може, я й знаю, хто це.

РИТА. Знаєш? Звідки? Скажи, хто!

АРТУР. Я поки не певен. І я навіть не знаю його імені. Я скажу, коли перевірю.

РИТА. Але так мені навіть нікого запросити на день народження. А мама запропонувала влаштувати вечірку в клубі. Вперше! Колись я так мріяла про таке свято.

АРТУР. Стривай, так у цьому вся сіль? У вечірці? Тому і батько, і цей хлопець?...

РИТА. Не тільки, але в цьому теж.

АРТУР. О, а тепер у мене є ідея.

РИТА. Не розкажеш?

АРТУР. Розкажу. Ми влаштуємо вечірку в нашому клубі і запросимо туди всіх, кого

ти захочеш — але від імені. таємничої королеви Марго. Ну, як тобі ідея?

РИТА. Крута ідея, але. яка з мене королева Марго?

АРТУР. Поки ніяка. Але стривай. скільки у нас до дня народження?

РИТА. Три тижні.

АРТУР. Чудово. Я спробую створити за три тижні королеву Марго. Я певен — тебе не пізнають! Це буде інша ти, ти розіграєш їх, примусиш бігати за тобою і так переможеш!

РИТА. Кого переможу?

АРТУР. Свою непевність, свої комплекси, свою самотність.

РИТА. А якщо це не вдасться?...

АРТУР. Сподіваюся, вдасться, але за однієї умови — ти будеш робити все, що я скажу. Пропоную парі — якщо тебе не пізнають — ти мені винна. переустановку вінди і всіх програм, які я скажу! Це ти можеш?

РИТА. ОК, це я можу. А якщо пізнають і нічого не вдасться?

АРТУР. Ні — то ні. Але я в тебе вірю.

РИТА. Ну, ідея симпатична. добре, я спробую, але що треба робити?

АРТУР. По-перше, ми будемо міняти тобі імідж: зачіску, макіяж, одяг, взуття.

РИТА. За чий рахунок?

АРТУР. Не думай про це. Хай це буде від "доброго пірата Бенні".

РИТА. Ти хочеш сказати, що це ти?...

АРТУР. Про орхідею — ні, я просто плагіатор, поцупив на деякий час гарну ідею. Але тільки зовнішній ряд. Важливо змінити не тільки одяг, макіяж, а все: поставу, ходу, погляд. Я покажу тобі відео тих, у кого ти можеш цьому повчитися — і ти будеш тренуватися, ОК?

РИТА. ОК, я спробую, але.

АРТУР. І жодних але — забудь про них. Ти можеш. Впевненість у собі — це найважливіше. Ти принцеса, яка скоро стане королевою! І ще потрібна розкутість — тобі треба навчитися танцювати... Думаю, рухи ти опануєш без проблем — ти ж вивчаєш катю у карате. Але це все дурня, якщо ти не відчуваєш музику, якщо не йдеш за нею.

РИТА. І як це відчути?

АРТУР. Як?. Я зараз поставлю одну мелодію, а ти заплющ очі і спробуй відпустити себе. *(Вмикає, вона починає рухатися під музику, але їй це не дуже вдається)*. Не думай про рухи. Просто — куди поведе. Відчуй, як твоє тіло хоче співати під цю мелодію. Ноги відчувають ритм, тепер корпус, тепер плечі, руки. *(Вона пробує, виходить трохи краще)*. Про що ця музика? Що ти уявляєш? Де ти? В лісі? У горах? В озері? У небі?

РИТА. У морі.

АРТУР. О, і хто ти там, медуза? Чи очманілий восьминіг?

РИТА *(сміється)*. Ні, я русалка! Тільки ноги у мене сплутуються у хвіст. Я на гойдалці.

АРТУР. І як же ти гойдаєшся, якщо ноги зрослися?

РИТА. А мене рибки гойдають, і ще я хвостом допомагаю трошки.

АРТУР. А ну стоп. *(Вимикає музику, вона розплющує очі)*. У воді, ти кажеш? А пішли на вулицю — там якраз дощ — станцюєш мені музику дощу.

РИТА. Як це?

АРТУР. А я не знаю, як. Це ти у нас водна істота — ти й мені покажеш.

РИТА. Я ж намокну.

АРТУР. Нічого, не розтанеш, ти ж морська принцеса.

РИТА. Королева. ні, поки королівна.

АРТУР. Ну ходімо, дощова русалко. Я не жартую.

Вони виходять на вулицю, чути шум дощу. Рита несміливо виходить танцювати.

РИТА. Так? А музика?

АРТУР. Ти маєш станцювати дощ.

РИТА. Дощ?!... ОК, я спробую.

Рита танцює, наспівуючи собі попередню мелодію.

АРТУР. Забудь про ту музику. Танцюй те, що відчуваєш тут і зараз. Я поки не чую музики дощу, спробуй розповісти її тілом, а ще про море і рибок, гойдалку і підводний сад.

Рита перестає наспівувати, завмирає, потім починає танцювати інакше, дедалі цікавіше. Артур спостерігає за нею здивовано і зачаровано. Згодом він приєднується до неї, теж танцює з нею, але не торкаючись її, на відстані. Вона відчуває його присутність і розплющує очі, потім починає танцювати нібито разом із ним, але теж на відстані.

РИТА. Як ти теж чуєш музику дощу?

АРТУР. Я почув її від тебе. І мені теж захотілося танцювати. РИТА. Ми чуємо ту саму?

АРТУР. Не знаю. Запам'ятай це відчуття — слухай музику не вухами, а всім тілом.

РИТА. Мені подобається музика дощу.

АРТУР. Я ж казав, що вона гарна. *(Наспівує)*.

Піду топитись в дощ в акваріумах площ, Хай змие всі надії Закон уже не діє,
Збереження закон

І зливи заборон.

Артур зупиняється, Рита теж, наближаються одне до одного, раптом вона здригається.

РИТА. Вже пізно, мені час іти.

АРТУР. ОК, я проведу. То як завтра прийдеш, завтра на тому ж місці у той же час?

РИТА. Я прийду.

АРТУР. Так, як сьогодні? На дві години пізніше?

РИТА. Ні, постараюся вчасно. Бувай.

Рита розвертається і йде. Артур дивиться їй навздогін.

АРТУР. Марго!

РИТА (озирається). Що?

АРТУР. Не забувай музику дощу. Це твоя мелодія — морської королівни.

РИТА (всміхається). Не забуду. Бувай, диригент дощу!

АРТУР. До зустрічі, дощова русалка!

Рита маше на прощання рукою і біжить, підстрибуючи по калюжах, ніби хоче злетіти.

СЦЕНА 12

Рита заходить додому, оглядається чи немає вдома мами. Знімає верхній одяг, бере телефон, роздумує чи подзвонити. Зважується, набирає номер. Голос Віктора.

ВІКТОР. Алло...

РИТА. Привіт. Пізнаєш?

ВІКТОР. Рита, це ти?

РИТА. Я.

ВІКТОР. Як добре, що ти подзвонила. Я хотів тебе розшукувати.

РИТА. А, удар у відповідь?

ВІКТОР. Ні, не тому. Я з дівчатами не воюю. До речі, що це було?

РИТА. Прийом? Торнадо. А що, голова не болить?

ВІКТОР. Уже ні.

РИТА. І руки-ноги цілі?

ВІКТОР. Невже тебе цікавить моя цілість?

РИТА. Якщо чесно, то ні. Я не шкодую і не вибачаюсь.

ВІКТОР. Ясно. Я теж не шкодую. Але вибачаюсь.

РИТА. За що? За ДНК?

ВІКТОР. Ні. За це теж, але не це головне. За те, що я запропонував твоїй мамі.

РИТА. За це вибачайся у моєї мами.

ВІКТОР. ОК. А у тебе?

РИТА. За що, за ціле життя, в якому тебе не було?.

ВІКТОР. Про яке я не знав. Але попереду життя, в якому я можу бути. Ти даси мені шанс?

РИТА. Не знаю, хіба що в іншому житті.

ВІКТОР. А може це й буде якесь інше життя.

РИТА. Можливо, але не це життя.

ВІКТОР. Стривай. Не зрозумів, ти про що?

РИТА. Про те, що напевне, твоє бажання здійсниться.

ВІКТОР. Яке бажання?

РИТА. Щоб мене не було.

ВІКТОР. Е-е. Не жартуй так!

РИТА. Ти гадаєш, я жартую?

ВІКТОР. А чого раптом? У тебе все життя попереду! Прекрасне життя.

РИТА. А що ти знаєш про моє життя? Може, воно жахливе?.

ВІКТОР. Все одно, не варто. Ти ж не хочеш піти з нього.

РИТА. А якщо хочу? Тобі що з того? Тобі ж краще, мінус аліменти і тест ДНК.

ВІКТОР. Слухай, забудь про цей дурнуватий тест ДНК. Забудь. Я сказав дурницю.

РИТА. Та ні. Тест ДНК — це маленька надія для мене.

ВІКТОР. Надія на що?

РИТА. Що ти не мій батько.

ВІКТОР. А, то ти все-таки не певна?

РИТА. Один шанс зі ста, чи навіть тисячі.

ВІКТОР. Ти вже не хочеш, щоб я був твоїм батьком?

РИТА. Звичайно, не хочу. А я маю хоч одну причину хотіти?

ВІКТОР. Ну, поки ні. Але поки. Тоді чому ти подзвонила?

РИТА. Хотіла попросити тебе про одну річ, зробиш?

ВІКТОР. Ну, скажи спершу, що саме.

РИТА. Ні, спершу пообіцяй.

ВІКТОР (*пауза*). Добре, обіцяю.

РИТА. Коли мене не стане, я хочу, щоб ти сказав про це моїй мамі і підтримав її.

ВІКТОР. Ні, ні, ні! Не роби цього! Давай зустрінемося! Це не по телефону!

РИТА. Якщо я зможу, то прийду до тебе привидом. Ти не боїшся привидів?

ВІКТОР. Я боюся привидів! Я хочу бачитися з тобою живою!

РИТА. Не бійся, привиди не вбивають, убивають живі. Он ти ж кі— лер, а я не боюсь...

ВІКТОР. Я не вбивав тебе — ти жива!

РИТА. Поки що, але після зустрічі з тобою — я більше не хочу жити...

ВІКТОР. Дай мені шанс зустрітися!

РИТА. Добре, я дам шанс. Наостанок. Тільки ти приходь без Каріни.

ВІКТОР. Добре. Коли ми зустрінемося?

РИТА. Я скажу потім. Поки не шукай мене. І не телефонуй — цей номер не відповідає.

ВІКТОР. Обіцяй, що нічого не зробиш собі до зустрічі.

РИТА. Обіцяю. Але і ти не забувай про обіцянку. До зустрічі.

Рита обриває розмову, помічає, що за нею спостерігає мама, яка недавно прийшла.

РИТА. Привіт, не помітила, як ти прийшла.

ОКСАНА. Та бачу, ти так захоплена розмовою. Із ким ти говорила? Піратом Бенні?

РИТА. Ні. Я так і не знала, хто це.

ОКСАНА. А з ким у тебе зустріч? Із однокласником?

РИТА. Ні.

ОКСАНА. Із кимось дорослим?

РИТА. Мамо, що за допит?

ОКСАНА. Я ж казала — остерігайся дорослих, це небезпечно, а ти говориш про зустріч.

РИТА. Мамо, чому ти не кажеш, що сталося? Звідки небезпека, хто це?

ОКСАНА. Звідти, з нашого міста, а хто — не знаю.

РИТА. З нашого міста я точно ні з ким не знайомилась.

ОКСАНА. Ти можеш не знати. Він може не казати. когось найняти. Був хтось новий?

РИТА. Все-все, заспокойся. зараз я говорила з батьком.

ОКСАНА. А, значить бачилась. І що?

РИТА. Ну що, він заявився із якоюсь дівцею.

ОКСАНА. Ясно. Хто б сумнівався. І як він сприйняв новину?

РИТА. Він спитав тест ДНК.

ОКСАНА. Ясно. Вітя у своєму репертуарі. А ти що?

РИТА. А я показала йому прийом карате.

ОКСАНА. О, ти теж у своєму репертуарі! А він що?

РИТА. Нокаут. Поки він вставав, я зробила йому бай-бай.

ОКСАНА. Що? Ти йому. вмазала? О Боже! Хоч не покалічила?...

РИТА. Та ні, не бійся. Це і за мене і, головне, за тебе, мам. Він того вартий.

ОКСАНА. Господи, а раптом він заявить на тебе в поліцію!.

РИТА. Та ні, мам, він оцінив мій прийом торнадо — хоче зустрітися. ОКСАНА. Ой, не ходи! А раптом це підстава — щоб тебе арештувати?. РИТА. Ні, мам, не хвилюйся про це — точно ні. І пробач мене. ОКСАНА. За що?

РИТА. Що я тобі не вірила — про батька.

ОКСАНА. А мені трохи жаль.

РИТА. Та ні, добре, що ми жили без нього.

ОКСАНА. Жаль, що я не бачила цієї сцени з торнадо!.

РИТА. Так, жаль, це було круто! Ти супер-пупер мама!

ОКСАНА. А ти супер-пупер доця!

Вони починають сміятися.

ОКСАНА. Слухай, так ти щось вирішила з днем народження?

РИТА. Так, свято в клубі "A/1ICA".

ОКСАНА. Тому самому? *(Рита киває)*. А кого запросиш?

РИТА. Однокласників. Тільки. можна я спочатку буду сама?.

ОКСАНА. Я думала підстрахувати. І я буду хвилюватися.

РИТА. Ді-джей клуба обіцяв допомогти. а ти підійдеш пізніше.

ОКСАНА. Ну, добре. Це твій день. Як хочеш. Маму можна взагалі не запрошувати.

РИТА. Тільки не ображайся, ти потім зрозумієш чому. Це сюрприз.

ОКСАНА. Ти у мене суцільний сюрприз. Добре, головне, щоб у тебе було свято. А все інше ми якось переживемо.

РИТА. А ти зараз про що? Про цього небезпечного незнайомого? Чого вони хочуть, мам?

ОКСАНА. Не переймайся, Ритулько, прорвемося, все буде добре. Я тебе дуже люблю.

РИТА. Мам, і я тебе дуже-дуже! (Обнімає маму.)

Затемнення.

ДРУГА ДІЯ

СЦЕНА 13

У темряві лунає пронизливий звук телефону, хтось чортихається, стукається.

Нарешті світло вмикається. Оксана сама в тій же кімнаті, дивиться на екран, вимикає дзвінок. За мить дзвінок знову вмикається, пауза, знов вимикає, на третій — відповідає.

ОКСАНА. Алло...

ГОЛОС. Що, шухеришся, Ксюха?

ОКСАНА. Та ні, зайнята була. Кажи, чого тобі знову треба?

ГОЛОС. Та ти ж знаєш, чого.

ОКСАНА. Невже з днем народженням донечки привітати?

ГОЛОС. А, ну вітаю, щастя-здоров'я бажаю. Але я по ділу.

ОКСАНА. Ключі від квартири, де гроші лежать?

ГОЛОС. Ключі є, за тобою — гроші.

ОКСАНА. Ні стида, ні совісті.

ГОЛОС. Так, Ксюха, давай без оцих своїх мансів. Я серйозно.

ОКСАНА. І я серйозно. У моєї доні день народження! Я по копійці збирала! От із якого переляку я маю замість подарунку дитині сусідам дарувати, га? І за що?

ГОЛОС. Саме з переляку, Ксюхо, того самого. Я по-хорошому хотіла, але раз ти так.

ОКСАНА. По-хорошому? У матері-одиначки останню сорочку забрати?.

ГОЛОС. Нафіг мені твоя сорочка? Останній раз питаю — будуть гроші?

ОКСАНА. Ні! Я ж тобі все пояснила!

ГОЛОС. Я ще команди фас не давала, але доведеться.

ОКСАНА. Раз ти з бандитами водишся, то хто ти після цього?! Сусідка чи бандитка?

ГОЛОС. Ах так, ще обзиваєшся?! Дивися, аби свято в поминки не перейшло.

ОКСАНА. Ти не посмієш. Я записую розмову — і твої погрози теж!

ГОЛОС. І що? Ваші закони нам не указ, і якщо схоплять — умовно дадуть чи обмінюють. Ти хату цю ти все одно втратиш, тобі тут не жити, а так могла б хоч дитину зберегти. Думаєш, не знаю, де її шукати? Клуб Аліса...

ОКСАНА. Звідки ти знаєш?

ГОЛОС. Я ж тебе попереджала. Аріведерчі, Ксюха.

ОКСАНА. Стій! Ні. Зачекай.

Гудки... Оксана дивиться на телефон, набирає — той поза зоною. Знов набирає, затуляє обличчя руками, завмирає. Потім бере себе в руки, хутко вдягається, йде.
Затемнення.

СЦЕНА 14

Біля клубу. З різних сторін входять Леся і Люся, зупиняються на авансцені.

ЛЕСЯ. Привіт, о, ти вже тут!

ЛЮСЯ. І ти теж? А ти що хотіла сама прийти і мені не сказати?

ЛЕСЯ. Ну, ти теж промовчала. А тебе запросила Марго?

ЛЮСЯ. І тебе теж? Ти знаєш, хто це така?

ЛЕСЯ. БНП. Дивна історія.

ЛЮСЯ. Обіцяли якийсь сюрприз. Може, подарунок від клубу для кращих танцівниць?

ЛЕСЯ. Ну, мені то зрозуміло. А ти тут до чого?

ЛЮСЯ. Ти думаєш, що краща? Крім практики треба ще й талант!

ЛЕСЯ. Ти хочеш сказати, що маєш талант у танцях? Ну-ну.

ЛЮСЯ. Якщо б ти помічала щось і когось, крім своєї персони, то змогла б оцінити.

ЛЕСЯ. Та ладно тобі, не дуйся. Ти ж знаєш, що ти моя краща подруга!.

ЛЮСЯ. Так усе-таки я, а не Марго?

ЛЕСЯ. Ти що! Я взагалі не знаю, хто це така!

ЛЮСЯ. А чому ж ти прийшла?

ЛЕСЯ. Тому що й ти — цікаво! Інтрига!

ЛЮСЯ. І на шару.

ЛЕСЯ. Ну, ти знаєш, для мене це не головне. А от сюрпризи і драйв!

ЛЮСЯ. Значить, буде Антуан?

ЛЕСЯ. Куди ж без нього?

ЛЮСЯ. Ну так, він інтриги не пропустить... Опа. Про вовка про— мовка. Почекаєм?
(Люся хапає за руку Лесю, показую вбік у ту сторону, звідки з'являються Борис і Антуан).

ЛЕСЯ. Ні. Ниряємо у клуб — я не хочу, щоб він думав, що ми їх чекали.

ЛЮСЯ. Ну, як хочеш.

Люся і Леся швидко заходять у клуб.

На авансцену підходять Антуан і Борис.

АНТУАН. Ну що, заходимо?

БОРИС. Чекай. Ти правда не знаєш, що це буде?

АНТУАН. БНП.

БОРИС. Ну а що це за Марго? Невже не знаєш?

АНТУАН. Вперше чую.

БОРИС. Що б ти і не знав? Може, призабув?

АНТУАН. Я тобі що, склеротик? Та в натурі не знаю!

БОРИС. Щоб це не була якась підстава.

АНТУАН. Та розслабся ти. Ну якась рекламна тусня з сюрпризом.

БОРИС. За красиві очі?

АНТУАН. А чом би й ні?

БОРИС. Ну тобі може й так, а я яким боком?

АНТУАН. А ти за компанію — всі ж знають, що ти мій друг.

БОРИС. Думаєш? Щось мені це якось підозріло.

АНТУАН. Ну не йди. Що ти ниєш та ниєш.

БОРИС. А ти підеш, а я ні? Фіга. Ладно, вмовив.

Антуан і Борис заходять до клубу.

СЦЕНА 15

Щойно вони зайшли, на авансцену входить дівчина. Це Рита в новому образі Марго — модний одяг, який підкреслює те, що треба підкреслити і ховає те, що краще ховати, радикально інша зачіска і макіяж, підбори, темні окуляри.

Вона підходить до чогось, де видно її відображення — дзеркальна вітрина, щось таке.

З іншого боку з'являється якась чоловіча постать у капюшоні, високо піднятому шарфі і темних окулярах так, що обличчя не видно, спостерігає за нею непомічений.

РИТА. Ну, привіт, Марго. Це я чи не я? Здається, не схожа... Все інакше — вдягатися не так, дивитися не так, ходити не так. Артур недаремне стільки бився зі мною... Фотки і відео моделей, бутіки, салони краси. Боже, як я ненавиджу ці підбори — ноги ніби в голках, як у русалки. А ще треба щось таке зобразити в очах — загадково—привабливе. Ні, краще вдягну окуляри. Чому я така народилася — не така як треба?... Чи воно того варте? А може, ну їх усіх? Як їм треба ця розмальована фіфа, а не я. Так, доста себе жаліти. Хотіла бути супер? Краса вимагає жертв. І який козел це вигадав? Вертати пізно. Ноги в руки — і вперед!

Рита рішуче відвертається і йде в напрямі до входу в клуб. Звідти виходить Артур.

Постать, яка почала слідувати за Ритою, помітивши Артура, відступає в тінь.

АРТУР. О, нарешті!

РИТА. Я що, спізнилась?

АРТУР. Трохи, я вже хвилювався, де ти поділася?

РИТА. Просто поки дошкандибала на цих шпильках.

АРТУР. А як ти хотіла? Звикай! А ну — осанка, плечі, живіт втягнула! Рух від стегна.

РИТА *(підтягується, йде ходою моделі)*. Так? Як я виглядаю?

АРТУР. Чудово. Але не виходь з образу — це головне. Ти — королева Марго.

РИТА. Думаєш, не пізнають?

АРТУР. Я сам тебе ледве пізнав. Ти здібна учениця. Все пам'ятаєш?

РИТА. Так. Заходимо разом?

АРТУР. Ні в якому разі. Я маякну. Звісно, краще, якби ти зайшла не сама, а з чоловіком і бажано старшим. Але зі мною — не можна, я не рахуюсь — бо ді-джей. Я йду перший, ти поки постій тут, подумки прокрути сценарій, зберися. Сьогодні день твого тріумфу!

РИТА. Я вже боюсь ...

АРТУР. Ти?! Сміливішої дівчини я ще не бачив.

РИТА. Гониш?

АРТУР. Щиро кажу!... Все. Я пішов. Наберу номер — не відповідай, просто заходь.

РИТА. Добре.

АРТУР. Я в тебе вірю.

РИТА. Дякую.

Артур заходить. Рита оглядається, потім занурюється в думки, постать виходить із тіні, починає наближатися, але в цей час з іншого боку на сцену входить Віктор, іде до Рити, яка не помічає його, поки він не підходить упритул, тоді здригається від несподіванки.

ВІКТОР. Вибачте, я вас налякав?...

РИТА. Ні. *(розуміє, що він її не пізнав і всміхається)*. Просто ви непомітно підійшли.

ВІКТОР. Вибачте. Не підкажете — де клуб "A/11CA"?..

РИТА. Ось перед вами.

ВІКТОР. Дякую. А що, хороший клуб?

РИТА. Мені подобається. А що?

ВІКТОР. Ну, якщо вам подобається, варто спробувати.

РИТА. Звідки така довіра? Ви ж мене. вперше бачите.

ВІКТОР. Ну, просто відразу видно, що у вас гарний смак.

РИТА. Це типу комплімент?

ВІКТОР. Констатація факту. А ви чому не заходите, на когось чекаєте?

РИТА. Чогось.

ВІКТОР. Ясно. То поки чекаєте. Не підкажете, не заходила сюди дівчина років 15-и — така *(показує зріст)*, можливо, з хвостиком — я про зачіску.

РИТА. Можливо, а як її звати?

ВІКТОР. Рита.

РИТА. Поки ні, але вона збиралася. з'явитися пізніше.

ВІКТОР. О, а ви її знаєте?

РИТА *(всміхається)*. Можна і так сказати.

ВІКТОР. О, чудово, ви допоможете з нею зустрітися? Це важливо.

РИТА. Важливо? Щось сталося?

ВІКТОР. Ні... Сподіваюся, що ні, але може статися... непоправне, тому я хвилююся.

РИТА. Навіть так. А ви їй хто?

ВІКТОР. Я. можна сказати, що. батько. Але це не точно.

РИТА. Як це? Так батько чи ні?

ВІКТОР. Розумію, це дивно звучить. Просто, я сам недавно дізнався. Іноді так буває

РИТА. Приховують, коли не хочуть негативу від батька?

ВІКТОР. Негативу? Чому ви відразу вирішили, що я якийсь монстр?

Просто я був. юним.

РИТА. Ясно. А вона була. старою, чи що, я про маму дитини?

ВІКТОР. Звичайно, ні! Вона була. ще юнішою. Ну і приховала.

РИТА. Ясно. А чого вам тепер треба від Рити?

ВІКТОР. Мені? Нічого. Просто я повівся. не так, як треба.

РИТА. Довели до самогубства?

ВІКТОР. Та ні! Сподіваюсь, ні. Просто боюся, що вона. в депресії.

РИТА. І що ви їй такого сказали?

ВІКТОР. Ну просто. спитав про тест ДНК. А що? Маю право. Ви ж мене розумієте?

РИТА. Звісно, кожен має право мати право. І це все?

ВІКТОР. Ну. ще я був не сам. І їй це не сподобалось. Але ж це не привід.

РИТА. А чом би й ні?.

ВІКТОР. Ну, тут я не думаю.

РИТА. Так, воно і видно, що ви не думаєте і не думали, коли потягнули цю. як її звали?.

ВІКТОР. Каріну? Та я вже сам пожалів, що взяв її на цю зустріч.

РИТА. Жалієте, що посварилися з дочкою?

ВІКТОР. Ні, з Каріною. З обома! Каріна вирішила, що я поганий батько, і пішла від мене.

РИТА. Навіть так? А ви що, хороший батько?

ВІКТОР. Якщо чесно, я сам не знаю, який, але вона могла дати мені шанс!

РИТА. Хто? Каріна чи Рита?

ВІКТОР. Та і та, і та!

РИТА. Так кого ви хочете повернути, Каріну чи Риту?

ВІКТОР. Спершу Риту... Потім Каріну: якщо вона побачить, що я можу бути батьком...

РИТА. Значить, все-таки Каріна важливіша?

ВІКТОР. А якщо й так? Я знаю її давно, а дочку — півгодини... А чому всі ці питання?

РИТА. Я? Та ви самі почали розказувати.

ВІКТОР. Так, незнайомій людині. це справді дивно. Але ваш інтерес щирий. Чому?

РИТА. Ну, я трохи знаю Риту, і мені треба знати, чи можна вас до неї пускати.

ВІКТОР. Як це не пускати? Я ж батько! А ви їй хто?

РИТА. Я? Близька людина. А раптом ви доведете її до самогубства!

ВІКТОР. Клянуся, що не зроблю нічого поганого! Навпаки, у мене є подарунок.

РИТА. О, це цікаво. і який? Безпечний?

ВІКТОР. Звісно. Ноутбук, це ж круто?

РИТА. Залежить, який ноутбук. Покажете?

ВІКТОР. Ні, він не зі мною.

РИТА. Дивно.

ВІКТОР. Що, дивно для дівчинки? Але не для моєї дочки. Вона — хакер, уся в мене!
У цей момент телефонує телефон, вона бачить, що це Артур, не відповідає, скидає дзвінок.

РИТА. ОК, я організую зустріч, але за однієї умови. Добре?

ВІКТОР. Якої? Залежить від умови.

РИТА. Нічого особливого — ми зайдемо разом так, ніби добре знайомі.

ВІКТОР. Для чого це вам? Чи. для кого?

РИТА. Я вам потім поясню. чи ви самі зрозумієте. ОК?

ВІКТОР. ОК, то як вас звати, добре знайома?

РИТА. Марго — на честь королеви, а. вас?

ВІКТОР. Мене Віктор — на честь перемоги. Ось моя рука.

Рита бере під руку батька і входить із ним до клубу.

СЦЕНА 16

Клуб у півтемряві. Артур за пультом. Молодь танцює. Люся — нейтрально, Борис — із приколами. Леся рухається з викликом, хоче привернути увагу Антуана, але він не реагує.

До клубу входять Рита-Марго під руку з Віктором. Артур зупиняє музику і робить ритмічний акцент. Всі починають озиратися, розступаються перед Марго і Віктором. Помітно, що Рита в образі Марго справила враження. Артур виходить із мікрофоном.

АРТУР. Пани і пацани, панянки і пацанки! Увага! Представляю вам королеву нашого вечора — незрівнянну... Марго! Привітайте господиню нашого супер-паті! (Всі аплодують).

РИТА (бере в руки мікрофон і робить жест рукою — аплодисменти стихають, вона говорить трохи зміненим голосом, із протяжними інтонаціями). О, дякую всім, хто прийняв моє запрошення і прийшов привітати! Сподіваюсь, вам сподобається!

АРТУР. О, так! Подякуємо Марго за запрошення ! (Дає знак, щоб аплодували).

РИТА (знов робить знак, щоб аплодисменти стихли). Я знаю, що запрошення стало для вас сюрпризом. Але на цьому сюрпризи не закінчуються! Сюрпризи — це наш драйв! Артур.

АРТУР. Нас чекає. сюрпризна танцювальна безпрограшна лотерея! І маскарад! Хто хоче взяти участь у лотереї? (Крики "вау", "я"). Прошу! (Дістає лотерейний барабан із квитками). Тільки не штовхатися! Ставайте в чергу. Увага! Правила диско-лотереї! Дістаєте квиток — оголошуєте номер — потім я ставлю вашу музику, танцюєте і отримуєте супер-маску. А всі інші виражаються після: можна кричати "браво", а можна — "геть".

Далі йде ритуал — першими підходять Люся і Леся, отримують номери, оголошують.

Антуан і Борис спершу стають у стороні, говорять тихо на авансцені.

БОРИС. Ну і як вона тобі? Свіжачок?

АНТУАН. Зе бест! Мрія.

БОРИС. Що, вже запав?

АНТУАН. Застовпив. Ясно?

БОРИС. Та я й не претендую... Тільки ж вона не сама — з нею конкретний чувак.

АРТУР. Це засада. Може, спробуєш його відволікти?

БОРИС. Це то можна, а далі що?

АРТУР. Ну, запрошу її на танець.

БОРИС. Малувато. Треба щось крутіше. Королева Марго.

АРТУР. О, може, розіграти класику? На неї нападають, а тут я — лицар на коні — бандит у нокауті, а принцеса — в ауті.

БОРИС. Крутяк. Тільки де ти бандита візьмеш?

АРТУР. Ти й нападеш. Типу. Он у мене і шапочка є. Відволічеш і в кущі. Тобі не вперше.

БОРИС. Що б ти мене в нокаут? Ні, сьогодні мені в падло.

АРТУР. Та ти типу нападеш, а я типу в нокаут. Ловкенько.

БОРИС. Ну, і що я з цього всього матиму?

АРТУР. Який ти меркантильний. Ну, ОК, сотню.

БОРИС. Дві.

АРТУР. Ну, ти загнув.

БОРИС. Бляха-муха, який ти меркантильний, сам казав "мрія", королева...

АРТУР. 150.

БОРИС. По руках. Даси знак. І шапочку.

АРТУР. Ходімо грати в лотерею.

БОРИС. А це не лохотрон?

АРТУР. Як? Це ж на шару. Не дрейф.

Артур і Борис ідуть витягувати лотерейні квитки, теж називають номери.

В цей час на авансцену виходять Леся і Люся.

ЛЕСЯ. Ти бачила, як Антуан зиркав на цю Маргулю?

ЛЮСЯ. Ну, бачила. І що?

ЛЕСЯ. А на мене нуль на масу, ніби я якась прозора!

ЛЮСЯ. І що з того? Ця Марго не одна, з нею такий імпозантний чувак.

ЛЕСЯ. Ти не знаєш Антуана? Коли його це зупиняло? І що він у ній знайшов?...

ЛЮСЯ. Не скажи, вона ефектна... Виглядає на всі 100.

ЛЕСЯ. Не подобається мені це все. Звідки вона взялася? Чого запросила?

ЛЮСЯ. Слухай, хочеш пораду — розслабся і отримуй задоволення.

ЛЕСЯ. А я не можу. Безкоштовний сир у мишоловці.

ЛЮСЯ. Ти перебільшуєш. Зараз почнуться танці — за тобою явно буде гран-прі.

ЛЕСЯ. ОК, ти маєш рацію: танець — моя стихія.

Далі імпровізаційно. Антуан викликає на танці по черзі. Вони підібрані провокативно. Люся має танцювати важкий рок — їй це як корові сідло, виходить смішно. Народ сміється. Борис — щось типу балету маленьких лебедів — що теж кумедно у його виконанні. Лесі дістається щось на кшталт "каченьт" — два притопи — три прихлопи, виглядає це примітивно. З них усіх сміються, освистують, Ді-джей дає їм кумедні сатиричні маски — свині, бегемота, щось таке. Артур робить музичну паузу, щоб танцювали всі — і виходить на вулицю.

СЦЕНА 17

Біля входу тиняється сумний Северин. З краю сцени знову виникає чоловік-тінь із каптуром. Северин у якусь мить помічає його, зупиняється, вдивляється, робить рух у його бік — тоді постать зникає за кулісами. Виходить Артур, бачить Северина,

полегшено зітхає.

АРТУР. О, а ти чого не заходиш? Загубив запрошення?

СЕВЕРИН. Та ні. Я маю.

АРТУР. Ну так заходь пошвидше, бо все найцікавіше пропустиш.

СЕВЕРИН. Мені там нічого цікавого немає.

АРТУР. Звідки ти знаєш?

СЕВЕРИН. Та бачив.

АРТУР. Значить, недобачив. Ти бачив господиню вечора?

СЕВЕРИН. Ну бачив, і що? Вона мене не цікавить.

АРТУР. Серйозно? А на кого ж ти чекаєш?

СЕВЕРИН. А ваше яке діло?

АРТУР. А може, хотів допомогти. Ти ж на Риту чекаєш?

СЕВЕРИН. Ну... І що?

АРТУР. І дарма.

СЕВЕРИН. Що, її не буде? Щось сталося?

АРТУР. А чого ти вирішив, що щось сталося?

СЕВЕРИН. Та тут якийсь підозрілий тип ходив, от я і подумав.

АРТУР. Де?

СЕВЕРИН. Отам був, ніби стежив за кимось. Уже немає.

АРТУР. Раз немає — то мабуть, пішов по своїх справах. А дарма чекаєш, бо вона вже тут.

СЕВЕРИН. Де? Я заходив і її не бачив.

АРТУР. Це не значить, що її немає.

СЕВЕРИН. Це значить, що вона ховається?

АРТУР. Ні, це значить, що ти погано дивився.

СЕВЕРИН. Не розумію.

АРТУР. Зрозумієш, коли вернешся в клуб. І скажи, який танець ти любиш і вмієш?

СЕВЕРИН. Ну. Брейк.

АРТУР. Добре, буде тобі брейк. Тільки покажи клас. Але спершу зіграй у лотерею.

СЕВЕРИН. Я не граю в лотерею.

АРТУР. Доведеться грати. Тут такі правила гри. Їх встановлюю я.

І це я запросив тебе.

СЕВЕРИН. Ви? Чому?

АРТУР. Правильніше спитати — для чого? Але це ти маєш зрозуміти сам.

СЕВЕРИН. Але я поки нічого не розумію.

АРТУР. Ти ж розумний хлопець і уважний. Принаймні, я на це сподіваюсь. Ідеш?

СЕВЕРИН. Так.

СЦЕНА 18

Клуб. Вони заходять і йдуть до лотерейного барабану. Северин витягує білет, називає номер. Нарешті черга Марго — їй дістається композиція Доц — музика зі звуками дощу. Вона танцює красиво, креативно, віддаючись танцю, який

перетворюється ніби в особливий ритуал. Всі аплодують. Северин уважно спостерігає, починає розуміти, хто це. Настає черга Северина — він танцює круто, енергійно — йому теж аплодують. Тепер черга Антуана — він рішуче йде до Марго і запрошує її на танець — вона йде за ним, вони танцюють удвох.

Антуан робить знак Борису, той щось шепоче Віктору — вони відходять углиб клубу.

Лунає мелодія дзвінка, якась романтична, Рита помічає, що Віктор лишив телефон, дивиться, що це Каріна, бере телефон, виходить із ним на вулицю, відповідає.

РИТА. Алло.

КАРІНА. Ой, я мабуть, не туди втрапила.

РИТА. Каріна?

КАРІНА. Так. а з ким я говорю? Мені потрібен Віктор.

РИТА. Це Рита. Не кидай трубку.

КАРІНА. О, то він тебе знайшов. З Віктором щось сталося?

РИТА. Ні-ні. все ОК, просто відійшов і забув телефон, а я. хотіла поговорити з тобою.

КАРІНА. Зі мною?... Мені здавалося, ти була дуже не рада мене бачити.

РИТА. Тоді так. Але я на рік старша. Скажи, це правда, що ти пішла від нього через мене?

КАРІНА. Так. Мене вразила ця історія і як він повівся з тобою і твоєю мамою.

РИТА. А чому тоді ти дзвониш?

КАРІНА. Хотіла сказати про твій день народження, щоб він привітав . До речі, вітаю.

РИТА. Дякую, несподівано приємно. Скажи, а ти його ще любиш?

КАРІНА (пауза). Може, й люблю. Але це вже не має значення.

РИТА. Ні, це має значення. Він тебе теж любить.

КАРІНА. Це він сам тобі сказав?

РИТА. Сказав, але. не мені. Тобто мені. але він думав, що не мені. Це складно пояснити — це треба бачити. Одне слово — якщо ти ще любиш — приїжджай — у мене тут вечірка в клубі Аліса, танці, сюрпризи, весело, правда. Ну і забирай його.

КАРІНА. Куди забирати?

РИТА. Куди хочеш. Просто я зрозуміла. Він і мене шукав — через тебе, щоб повернути тебе. Я вже не зможу його любити. А мама — та взагалі його ненавидить. Він нам не треба.

КАРІНА. А, то ти — на тобі, Боже, що нам не гоже?... Знаєш, я йому більше не довіряю.

РИТА. А може, у вас усе вийде не так, спробуй.

КАРІНА. Ти думаєш, варто дати другий шанс?

РИТА. Так. Коли я говорила з ним просто так, ніби з чужим. Нічого так, може бути.

КАРІНА. А чому ти це робиш для мене?.

РИТА. Ну. Ти хотіла зробити щось для мене. А я теж не хочу тобі нічого ламати. Нащо? Він мені чужий і вже ніколи не стане рідним. Так що, приїдеш?

КАРІНА. Приїду. Але ніколи не кажи ніколи. Рит, а може ми якось просто зустрінемося?

РИТА. Ми вдвох?

КАРІНА. Так. Може, це дурня, але мені чомусь здається, що ми можемо. подружитися.

РИТА. Ну. якщо чесно, з подружками у мене зараз повний швах.

КАРІНА. Тоді я зараз приїду. І ще я тебе запрошую на каву на наступному тижні.

РИТА. Ну, каву я не п'ю. Але на сік можна чи коктейль. молочний.

КАРІНА. Ой, точно, ти ж ще маленька. Добре — і на тістечка. Ти любиш солодке?

РИТА. Солодке — так. Домовились.

Рита не помічає, як за її спиною опиняється Антуан, який чує останні фрази.

РИТА (*повертається і налітає на Антуана, здригається*). А-а.

АНТУАН. Чого ти?

РИТА (*відступає*). Ти так тихо підійшов — я тебе не помітила.

АРТУР. Просто ти була захоплена розмовою. Побачення?

РИТА. А якщо так, то що?

АРТУР. Цікаво. Приходиш з одним — побачення з іншим. Ти з ним дружиш, чи то як?

РИТА. Чи то як. А тобі яке до того діло?

АРТУР. А якщо є, тоді як?

РИТА. Якщо є що?

АРТУР. Якщо є сюрприз... Ти ж, здається, любиш сюрпризи?

РИТА. Ну. якщо вони приємні.

АРТУР. Я певен, що цей буде приємним.

РИТА. Ти завжди такий самовпевнений?

АРТУР. Завжди. А що, тобі це хіба не подобається?

РИТА. Не завжди. І де твій сюрприз?

АРТУР. Не тут. Ходімо зі мною — тут я не хотів би цього показувати.

РИТА. Чому?

АРТУР. Цей сюрприз тільки для тебе. Ідеш?

РИТА. Ну, добре. Але якщо недовго. Веди..

Антуан із Ритою йдуть в умовному напрямі до парку. За ними вискакує Борис, озирається, натягує шапку на обличчя, одягає широкий плащ чи щось інше, теж іде швидким кроком.

Виходять Артур і Северин, озираються.

АРТУР. Ну що, проґавив, хлопче? Вони пішли.

СЕВЕРИН. Хто з ким?

АРТУР. Думаю, що Антуан і. Ти вже зрозумів, хто?

СЕВЕРИН. Зрозумів. І навіщо їй це було потрібно? Цей маскарад?

АРТУР. А навіщо тобі пірат Бенні?...

СЕВЕРИН. Звідки ви дізналися? Я про це нікому.

АРТУР. Здогадався.

СЕВЕРИН. А вона?

АРТУР. Не знаю. А що ти зробив, щоб вона здогадалася? Нічого? Відпустив з Антуаном? Ну мовчи далі, бережи енергію — буде в тебе до фіга. І що робитимеш далі, герой?

СЕВЕРИН. Ще не знаю. Якщо їй подобається Антуан, я не хочу бути третім зайвим.

АРТУР. Ти ж борець — і здаєшся, як слабак, без бою?

СЕВЕРИН. Це не бій.

АРТУР. Бій. І ти його ще не програв.

Затемнення.

СЦЕНА 19

Висвітлюється в глибині сцена в парку — Борис нападає на Риту-Марго, яка йшла з Антуаном, але вона реагує швидше свого супутника, відбивається, зриває шапку — це Борис.

РИТА. О-па, Борька!

БОРИС. З дубу рухнула? Ти чого б'єшся?

РИТА. Я? А ти чого нападаєш? То ти справжній бандит чи фальшивий?

БОРИС. А ти фальшива Марго? Я пізнав її — це ж Ритка-каратистка...

АНТУАН. Уау, то ти нас розвела, як лохів.

РИТА. Ви самі себе розвели. Марго — це теж моє ім'я, я — Маргарита. Можна Рита, а можна Марго. А ви що думали, я багата і хотіли пограбувати?

БОРИС. Та ти що, він просто хотів показати, який типу крутий мачо.

РИТА. Це і був сюрприз?

АНТУАН. Я просто хотів романтики: порятунок — поцілунок. а ти сама все зіпсувала.

РИТА. Ясно. Ну, сорі, мені фальшивий лицар не треба. Бачила я такі сюрпризи — в труні в білих капцях. Ідїть ви, хлопці, з такою романтикою. в ліс.

АНТУАН. Теж мені королева Марго знайшлася. Ритка-маргаритка. Хочеш вити на місяць — прошу, а ми вертаємося в клуб. Пішли, Борь, нас тут не люблять.

РИТА. І не надїйся.

Вона йде сама вглиб парку. Антуан і Борис виходять, назустріч їм постать в каптурі.

СЦЕНА 20

На сцені з'являється Оксана, майже біжить до клубу, назустріч Артур і Северин.

АРТУР. О-па, схоже, у цієї жінки щось сталося.

СЕВЕРИН. Здається, це мама Рити.

АРТУР. Така молода? Та вона сама, як дівчинка.

ОКСАНА (*підходить до входу*). Не підкажете, клуб Аліса — тут вхід?

АРТУР. Тут, а ви когось шукаєте?

ОКСАНА. Дочку свою Риту. Не могли б ви її покликати?

СЕВЕРИН. Її там немає.

ОКСАНА. А де вона?

АРТУР. Здається, пішла у сквер.

ОКСАНА. О Боже, я ж її просила. тільки не це.

З'являється Віктор, слухає їх деякий час непоміченим.

АРТУР. Та не хвилюйтесь, вона не сама, напевне, з однокласником.

ОКСАНА. З Антуаном?

АРТУР. Схоже на те.

ОКСАНА. О ні, з цього франта мало толку. Боюся, щоб не сталася біда.

СЕВЕРИН. Біда? (Артуру). А ви бачили, як вона пішла з Антуаном?

АРТУР. Ні, здогадався. А з ким іще?

СЕВЕРИН. Просто я бачив одного. чувака. дорослого. який стежив за нею.

АРТУР. Стежив? Ти певен?

СЕВЕРИН. Не певен. Але мені здалося це підозрілим — бо він ховав обличчя.

АРТУР. Оце мені зовсім не подобається.

ОКСАНА. Якщо так, це жахливо! Я піду її шукати.

АРТУР. Стривайте. Так що могло статися? Кого ви боїтесь? Як він виглядає?

ОКСАНА. Я не знаю, як. Ми переселенці, там лишилася квартира, її зайняла сусідка і вимагала, щоб я віддала гроші і переписала квартиру на неї. А я. Мені так хотілося, щоб у Рити був день народження, це все, що у мене було. Я не думала, що ці погрози всерйоз. І сьогодні сказала твердо ні. Я дурепа? Треба було віддати ці довбані гроші?...

ВІКТОР. Чому ти мені не сказала? Я маю кошти, я б міг заплатити.

ОКСАНА. З'явився? Ну-ну. Чому не сказала, що її хочуть убити? Бо ти теж хотів її убити...

ВІКТОР. Ну це ж зовсім інше!

ОКСАНА. Інше? А для мене немає різниці.

АРТУР. Так, зараз немає часу на мемуари і розбори польотів.

ВІКТОР. Так, може, запропонувати їм гроші зараз?

ОКСАНА. Там телефон не відповідає, я не знаю, як зв'язатися.

АРТУР. Все одно шантажистам не можна платити — бо це буде нескінченно.

ОКСАНА. Але що тепер робити? Раптом її вже схопили і повели в підвал. Я піду в сквер.

ВІКТОР. Чекай, я піду з тобою її шукати.

СЕВЕРИН. Я теж піду її шукати.

АРТУР. Ні, чекайте, треба покликати всіх і розподілити по парах, хто де шукає.

ВІКТОР. А куди поділась Марго? Бо в мене зник телефон.

АРТУР. А, ти ж нічого не зрозумів. Марго, це і є Рита.

ВІКТОР. Не може бути, а я їй такого наплів. А я боявся, щоб вона собі щось не

зробила.

АРТУР. Тільки не Рита! Напевне, це був розіграш, перевірка на вшивість.

ОКСАНА. Її звати Маргарита — можна Рита, можна Марго.

Підходять Леся і Люся, чують останні фрази.

ЛЮСЯ. Вау, нічого собі, ну круто!

ЛЕСЯ. А я відчувала, що щось тут фальшиво.

ЛЮСЯ. А до речі, чому їй не можна передзвонити?

ОКСАНА. Я пробувала. було поза зоною.

АРТУР. То може в підвалі, а зараз?.

ОКСАНА (*дзвонить*). Знов поза зоною.

АРТУР. Віктор, а твій телефон?

ВІКТОР. Я не пам'ятаю його — недавно новий номер.

АРТУР. А хто його може знати?

КАРІНА (*підходить*). Я знаю.

ВІКТОР. Каріна? Як ти тут опинилась?

КАРІНА. Мене запросила Рита. А що тут сталося?

АРТУР. Рита пропала, і є підозра, що сталася біда.

ОКСАНА. Її могли взяти в полон.

ВІКТОР. В полон беруть на війні, а це просто бандити.

ОКСАНА. А у нас війна, може, ви не помітили, але це так.

АРТУР. Так, зараз треба негайно прочесати сквер, але не йти по одному — у нападника може бути зброя, тому нам треба бути дуже обережними .

ВІКТОР. Так може тоді поліцію?

ОКСАНА. Поліцію? Поки вони приїдуть. якщо приїдуть. Та й хто зараз арештовує тих терористів? Вони ж відкупаються на раз.

АРТУР. Так, тоді Каріна — телефонуй.

КАРІНА (*телефонує*). Не беруть.

Виходять Антуан і Борис.

АРТУР. О-па! Антуан, а Рита не з вами була? Чи то Марго? АНТУАН. Ну, спершу була. Замаскувалася. Ми розійшлися. ВІКТОР. Ви що, залишили її саму? Дівчину одну в темному парку? БОРИС. Ага, з такою самому йти небезпечно.

АРТУР. А, це свіжий синець — від неї?

БОРИС. Ну. хто ж знав? Я ж "понарошку" хотів напасти, а вона того — каратистка.

АНТУАН. Вона сказала, що хоче гуляти сама, і захисники їй не треба.

ЛЕСЯ. А, все ясно, Антуан хотів розіграти лицаря. Старий прийом?

ЛЮСЯ. О, і я цю фішку вже знаю. Борику, так це ти був тоді в парку?

БОРИС. Ну, я, так і що? Прикольно і романтично.

ЛЕСЯ. Синець у тебе дуже романтичний.

БОРИС. А вона жартів не розуміє. І чого мене? Це Антуан затіяв.

АРТУР. Так, нам зараз зовсім не до жартів.

СЕВЕРИН (*Антуану*). Так значить, ти героя з себе розігруєш? А сам лишаєш дівчат

із правдивими бандитами? Ну тримай, герой. *(Дає хук, Антуан відлітає, їх рознімають).*

АНТУАН. Ти чого, з дубу рухнув?

АРТУР. Так, брейк, хлопці. Антуан і Боря не в курсі. Зараз є реальна небезпека для Рити, а можливо, і для всіх нас. Хто готовий іти на поміч? Треба розбитися на пари.

СЕВЕРИН. Я сам піду. Мені поміч не треба.

АРТУР. А ти знаєш, де шукати?

СЕВЕРИН. У мене інтуїція... *(Іде, Артур проводить поглядом, але не зупиняє).*

ВІКТОР. Я готовий іти.

КАРІНА. І я. Я піду з тобою.

АРТУР. Антуан, Борис, підете?

БОРИС. Та можна, а що? Мені до пари ще одного синця не вистачає.

АНТУАН. Я піду.

ЛЮСЯ. І я — Риту треба виручати.

ЛЕСЯ. Я сама не залишуся, я — з вами.

АРТУР. ОК, я йду з Оксаною, Віктор із Каріною, а ви йдіть учотирьох. У три напрями. Запалюйте ліхтарики на телефонах. Якщо щось побачите, подавайте сигнали.

ОКСАНА. Ходімо вже! Скільки часу згаяли!

Всі розходяться парами з ліхтариками шукати Риту.

СЦЕНА 21

Парк. Півтемрява. Рита йде і плаче. За нею на віддалі нечутно йде постать у каптурі. Северин помічає обох, зупиняється, потім намагається обігнати з іншого боку, наздоганяє Риту саме в той момент, коли на неї нападає постать у каптурі. Рита оговтується і теж починає захищатися, валять його вдвох. Той вивертається, підводиться і тікає.

РИТА. Ну, привіт. *(Вглядається в обличчя, він підсвічує ліхтарем).* Северин?

СЕВЕРИН. Так, це я.

РИТА. Дякую. Ти ж той. врятував мене.

СЕВЕРИН. Ти знаєш, хто це був?

РИТА. Ні. Але здогадуюсь. А як ти тут опинився?

СЕВЕРИН. Я тебе шукав.

РИТА. Ти мене? Чому?

СЕВЕРИН. Антон із Борисом вернулись. Він не Антуан, а Антон. Це він так рисується.

РИТА. Ясно. та ну їх. А цього, який напав, ти розгледів?

СЕВЕРИН. Не дуже. Я бачив його раніше біля клубу і відчув — щось не те.

РИТА. Ти так відчуваєш? Звідки? Ти ж мене вперше бачиш...

СЕВЕРИН. Ні, не вперше, я тебе пізнав, Рита.

РИТА. Ясно. Зараз чи раніше?

СЕВЕРИН. Раніше. Не зразу. Коли ти танцювала. А навіщо ти це зробила?

РИТА. Я ж була "не в тренді". не така, як треба. .

СЕВЕРИН. Якщо чесно, мені більше подобається Рита, ніж Марго.

РИТА. Правда? Мені теж. *(Знімає перуку і туфлі.)* Тоді зніму ці дурні шпильки.

СЕВЕРИН. А-йо — ти поколеш ноги!

РИТА. Я їх більше поколола у цих туфлях. Люблю босою ходити по траві.

СЕВЕРИН. Тоді і я зніму, за компанію. *(Знімає).* А ти йшла до річки?

РИТА. Звідки ти знаєш?

СЕВЕРИН. Коли у мене хріновий настрій — теж іду на берег.

РИТА. О, і я! Я дуже люблю воду! Річку, дощ... Скажи, а чому ти весь час мовчиш?

СЕВЕРИН. Не весь. Просто мовчання зберігає енергію. Сенсей казав.

РИТА. Ти займаєшся карате?

СЕВЕРИН. Ну так, ти ж бачила. Той во — синій пояс.

РИТА. А у мене — жовтий... Скажи, а чому ж ти тоді зараз не зберігаєш енергію?

СЕВЕРИН. А мені на тебе не жаль витратити. Я б тобі всю енергію віддав, якщо що.

РИТА. Ого, серйозно?. Не варто. *(Лукаво).* А хто мене тоді захищати буде?

СЕВЕРИН. Ти ж умієш захищатися. Жовтий пояс.

РИТА. Не завжди. А якщо нападають і вдаряють у спину?

СЕВЕРИН. Я тебе не залишу, тобі ж потрібен тіло-охоронець?

РИТА. Спино-охоронець *(Сміються.)* Якщо серйозно, може, у мене другий день народження.

СЕВЕРИН. А я знаю. У мене для тебе подарунок є. *(Дістає пакунок, але флакон парфумів у ній розбився).* Був. Вони розбилися. Через цього. козла. Це були парфуми.

РИТА. Та я вже здогадалася, ти пахнеш. на півкілометра. Мені ще це ніхто не дарував.

СЕВЕРИН. А-йо. мені так жаль. я ще куплю, правда.

РИТА. Нічого, зате мені сподобалась твоя орхідея... Бенні.

СЕВЕРИН. Ти здогадалась. а зараз чи раніше?

РИТА. Трохи раніше. Коли ти танцював. Ти прикольно танцюєш.

СЕВЕРИН. І ти теж. І ще я давно хотів тобі сказати про день пам'яті — це круто. Респект.

РИТА. У тебе там хтось є?

СЕВЕРИН. Брат. був.

РИТА. Тримайся.

СЕВЕРИН. І ти теж. той. будь обережною — бо цей. може вернутись.

РИТА. Може. Ну нічого. Дивись, ти — пірат Бенні і каратист, я — королева Марго і хакерша — прикольна парочка. майже спецагенти. *(Починає сміятися).*

СЕВЕРИН. Тільки нас може видати запах французьких парфумів у радіусі півкілометра. *(Вони сміються вдвох, дедалі сильніше.)* Знаєш, а ти той. така як треба.

В цей час на галявину підтягуються всі інші — Артур, Оксана, Віктор із Каріною, Леся з Антуаном, Борис із Лесею, заворожено дивляться, як Рита і Северин сміються.

ЗАВІСА.